Nr 2 Juni 2020

JIPF

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

Många tusen US medborgare protesterar mot den systematiska diskrimineringen av de afroamerikanska medborgarna. Vi judar känner en spontan sympati med demonstranterna, vi har ju våra egna historiska men även samtida negativa erfarenheter. Efter dödskjutningen bad Minneapolis judiske borgmästare om ursäkt och sade: ”Att vara svart i Amerika borde inte vara en dödsdom”. I Haaretz kompletterade Gideon Levy: ”Att vara Palestinier borde inte heller vara en dödsdom” med hänvisning till den israeliska ockupationsmaktens fortgående dödliga våld mot palestinierna. Skulle den nya israeliska regeringen verkligen genomföra annekteringen av Jordandalen, då är ännu mera våld att vänta. Och detta ovanpå Coronaepidemin. Den slår även mot JIPF. Följaktigen kommer vårt årsmöte att genomföras virtuellt.

Se den preliminära inbjudan på sidan 4.

Ilan Cohen

Redaktion: Jorge Buzaglo, Ilan Cohen, Jakub Srebro. Per-Ivar Glaser, layout

I detta nr

Staffan Granér Jipfs möte med Ann Linde i april 2020 **2** • *Dror Feiler* Vi glömmer inte Gaza, vi glömmer inte offren **5** • *Gideon Levy* Låt Israel annektera Västbanken ... **7** • *Guy Ziv* Kallar du dig för en vän? **10** • En andra uppmaning ... **13** • *Michal Hai* Bosättningar brer ut sig under ... **14** • *Yoav Peck* Hemska och underbara saker händer samtidig **17** • 2014 stred jag i Gaza. Nu strider jag för Gaza **18** • *Ronen Bergman* Netanyahus handlingar är farligare än coronavirusets **20** • *Orly Noy* Judiska terrorister dödade ... **24** • Israeliska kvinnor som ... **27** • Palestinska centret för ... **30** • *Carlton Reid* Att cykla i Palestina ... **32** • *Hagai El-Al* Endast Internationella ... **36** • PCHR välkomnar svaret ... **39** • *Hagar Shezaf* Israel avfärdar över 98 procent ... **41** • *ADALAH* Solenergi-industrin och ... **43** • En gemensam judisk-arabisk demonstration **47** • JIPF’s Handlingsprogram **48**

Jipfs möte med Ann Linde i april 2020

Tidigt under våren inbjöds JIPF av Sveriges nytillträdda utrikesminister Ann Linde till ett kort möte på UD.

Jipfs styrelse utsåg en delegation bestående av Ilan Cohen, Dror Feiler, Maria Fernström och Staffan Granér som samtliga är styrelseledamöter i föreningen.

Besöket var ursprungligen planerat till den 19 Mars på UD. På grund av Covid 19-situationen fick detta fysiska möte dock ställas in. Istället bokades ett videomöte till den 4 April. Vid detta möte föll Ilan bort på grund av tekniska problem. Medverkade gjorde dock Dror, Maria och Staffan.

Det var ett hedrande men också ansvarsfullt erbjudande. Vi fick en halvtimma till vårt förfogande. På den tiden hinner man förvisso säga och fråga en hel del men lång ifrån allt vi faktiskt skulle vilja.

Vi är alla besvikna över riktningen den svenska mellanösternpolitiken tagit de senaste åren. Efter erkännandet av Palestina som stat och en del skarpa uttalanden av dåvarande utrikesministern Margot Wallström 2016, har vi uppfattat den officiella svenska hållning som betydligt mer försiktig och vag. Vårt intryck var att den tidvis hätska kampanjen som förts med udden främst mot Margot Wallström som person varit framgångsrik. En kampanj som utmålade den svenska politiken som grundad i oresonlighet, israelfientlighet och antisemitism.

När Ann Linde tog över uppdraget uttryckte hon ambitionen att vilja normalisera de svensk-israeliska relationerna utan att precisera vad det egentligen innebär, konkret, för den svenska politiken. Det ville vi gärna försöka få mer klarhet i.

Framförallt ville vi veta vilka officiella svenska reaktioner man kunde förvänta sig om den israeliska regeringen fullföljer sin utlovade annektering av delar av Västbanken. Hur kommer Sveriges regering att agera och vilka reaktioner från den europeiska unionen kommer Sverige att försöka genomdriva?

På mötet medverkade förutom utrikesministern, även Linus Glanzelius, politisk sakkunnig på departementet samt ytterligare en person från UDs avdelning för Mellanöstern och Nordafrika (MENA).

Ann Linde utryckte sin uppskattning av JIPFs arbete, och underströk vikten av judiska röster som går i opposition mot den israeliska politiken. Hon bekräftade då också att hon såg det som ett problem att kritiska uttalanden mot Israel bemöttes med hätska och samordnade kampanjer snarare än diskussion kring sakfrågor.

Utan att det sades rakt ut så fick vi intrycket att behovet av en judisk motvikt till dessa kampanjer var ett viktigt skäl till att UD ville gå i dialog med JIPF. Vi utlovade givetvis debattunderstöd om regeringen och/eller EU var beredd att sätta press på Israel vid exempelvis en annektering på Västbanken. Vi utryckte dock att en sådan press inte kunde inskränka sig till ord utan också borde inbegripa sanktioner som exempelvis att de skrivningar i associationsavtalet mellan EU och Israel som säger att förmånliga handelsvillkor förutsätter respekt för mänskliga rättighet borde aktualiseras.

Här blev svaret från utrikesministern rätt vagt. Det föreföll klart att en israelisk annektering kommer att mötas av någon form av fördömande uttalande från Sverige och flera andra EU-länder. Linde sa också att hon skulle vilja se en gemensam skarp reaktion från EU men att en sådan säkerligen inte skulle gå att genomdriva. Det skulle kräva en enighet i EUs ministerråd som inte finns. Ett fåtal länder, Linde nämnde främst Ungern och Polen, motsätter sig en sådan rektion,

Några andra åtgärder än kritik i ord förespeglades inte. Linde underströk flera gånger att hon och regeringen inte trodde på handelsbojkott. Vi påpekade att den finns en mängd andra åtgärder att tillgripa på skalan mellan ett gynnsamt handelsavtal och en fullskalig bojkott. På det fick vi egentligen inget annat svar än att detta var en fråga som i så fall bara kunde behandlas inom EU och att det politiska utrymmet där var rätt begränsat för närvarande.

När vi påpekade att de sanktioner som tillämpats mot Ryssland som reaktion på annekteringen av Krim rimligen borde motsvaras av likande sanktioner mot Israel instämde Linde i princip men menade att de politiska förutsättningarna saknades inom EU.

På vår fråga om innebörden av ”normalisering” svarade Linde att Sverige eftersträvar normala relationer med merpatern av världens länder och att detta inte i sig innebär att man stöder alla dessa länders politik. Tydligt var dock att den politik hon argumenterade för en politik som hon menar är pragmatiskt snarare än aktivistisk. Det förefaller också innebära att Sverige blir mindre drivande och mer rättar in sig i det europeiska ledet. Hon underströk att en svensk politik som inte var samordnad med andra stora länders inte skulle kunna påverka den israeliska politiken. Medan en samordnad politik, även om den var mindre radikal, skulle påverka mer.

Vi menade att svensk mellanösternpolitik inte bara kunde värderas utifrån hur den påverkade israelisk politik; den måste också påverka världssamfundet och visa den israeliska politikens offer att de har internationellt stöd.

Vad blir då slutsatserna vi kan dra efter ett sådant här möte? I bedöm-

ning av själva den israeliska politiken ser vi inte särskilt olika på ockupationen, annekteringshotet, bosättarpolitiken, blockaden av Gazaremsan etc., Vi är, i stort, överens om att de är folkrättsvidriga och att de motverkar möjligheten till rättvis fred och säkerhet för alla som lever i regionen.

Besvikelsen över en vag och undfallande svensk och europeisk rektion gentemot den politiken kvarstår dock. Något annat än sporadiska uttalanden är inte att vänta den närmaste tiden. Inte ens om den israeliska högerregimen genomför sin utlovade annektering.

Var då mötet som sådant en besvikelse? Kanske inte ändå, delvis för att vi är luttrade och inte kom till mötet med överdrivet höga förväntningar. Att UD och utrikesministern vill ha dialog med oss och understryker vikten av att vi finns är inte oviktigt. Det är inget man skall låta sig smickras eller avväpnas av utan något man skall försöka använda.

Om UD frågar vad vi tycker så legitimerar det vår strävan att hålla dem underrättade om det. De skall få ta del av vår skarpa politik när politiken är vag och handlingsförlamad, Men de skall ha också vårt stöd om de utsätts för osakliga angrepp när de gör skarpa uttalanden eller driver på för rimliga konkreta åtgärder. Politiskt påverkansarbete mot starka motståndare kräver envishet och långsiktighet.

En slutsats är dock att vi inte får begränsa vårt påverkansarbete till den svenska politiken. Vi bör utveckla våra internationella samarbeten för att påverka politik och opinion för en rättvis fredsprocess i mellanöstern på europeisk och internationell nivå. I första hand för att det är så man sätter press på politiken i regionen, men också för att det är det som kan understödja att svensk mellanösternpolitiken åter får en ambitiösare och radikalare inriktning.

Staffan Granér

Kallelse till JIPFs årsmöte

Som ni alla vet, har årets årsmöte blivit försenat
och pga pandemin kommer vi att hålla årsmötet virtuellt.

Tid: 30 augusti kl. 15.00 – 17.00
Plats: Zoom inloggning kommer att meddelas senare.
Vi är medvetna om att detta inte är optimalt men det är vad vi kan göra under rådande omständigheter.
Väl mött
Styrelsen

Vi glömmer inte Gaza, vi glömmer inte offren

2020: El finns bara några timmar per dygn, 97 procent av vattnet är odrickbart i Gaza, 35 procent av jordbruksmarken är helt eller delvis oåtkomlig på grund av buffert¬zoner och andra israeliska militära åtgärder och 85 procent av fiske¬vattnet är helt oåtkomligt på grund av den israeliska flottans aktioner. Införsel av mediciner och kemikalier för att rena vatten och teknisk utrustning har också kraftigt begränsats på grund av Israels blockad.

Situationen har med andra ord stadigt förvärrats och invånarna lever numera på ett närmast obeboeligt område, enligt FN. Två miljoner palestinier i världens största utomhusfängelse, och världen är tyst.

2010: För tio år sedan var vi på väg, för tio år sedan försökte vi bryta den förödande blockaden, sida vid sida i en hjälpkonvoj bestående av sex fartyg med passagerare från mer än 40 länder; en flottilla lastad med avsaltningsanläggningar, elektriska rullstolar, prefabricerade hus, mediciner och skolmaterial.

Vi kände gemenskap och hopp och jag tror att alla som var där kände ögonblickets storhet: liberaler, konservativa, socialister, troende och ateister med olika politiska och religiösa världsåskådningar, olika språk och olika åldrar som enats kring att inget land har rätt att stoppa den fria fredliga sjöfarten, att ingen civilbefolkning får utsättas för kollektiv

bestraffning och att Israels folkrättsvidriga blockad måste lyftas bort!

Gazabornas situation var omänsklig och om våra regeringar och de internationella institutionerna inte gjorde något åt saken, så måste vi göra det. 31 maj 2010: Jag minns den natten, havet var lugnt, spegelblankt och fullmånen lyste då vi i maka takt seglade mot Gaza, och då hände det – 04:00 slogs våra båtars satellit- och mobilkommunikation ut och vid 04:30 attackerades båtarna av den israeliska marinen trots att vi var på internationellt vatten (N32°42;E33°30).

Attacken var storskalig och våldsam. Redan innan den första soldaten landat på den turkiska båten i vår flottilj, Mavi Marmara, med sina över 500 passagerare hade en av passagerna dödats, skjuten i huvudet från en militärhelikopter. Under attacken, som pågick i en och en halv timme dödade de israeliska soldaterna tio passagerare, och skadade ytterligare hundratals, varav 55 allvarligt. I media förblev de mördade anonyma, beskrivna som turkar, islamister eller aktivister – utan namn, familjer och yrken.

Alla utom en, hade barn. 28 barn blev faderlösa den natten och trots att morden fångades på film går mördarna än i dag fria.

Under attacken blev vi slagna, sparkade, hotade, trakasserade, förolämpade, och beskjutna. Under vapenhot fråntogs vi våra pass, telefoner, kameror, datorer, kontanter, kläder, smycken, böcker och andra personliga tillhörigheter. Även efter att soldaterna tagit kontrollen över fartygen och frihetsberövat oss fortsatte misshandeln och hoten. Jag, som befann mig ombord på Sofia, det svensk-grekiska lastfartyget, misshandlades när jag krävde kvitto på de saker soldaterna tagit ifrån mig: smycken, kontanter, och saxofon.

Soldaterna slog mig, tvingade ner mig på golvet och sparkade sönder några revben. En soldat trampade på mitt huvud och en annan soldat drog mina händer bakom ryggen och band fast dem med buntband och fortsatte sedan sparka mig medan jag låg, utan möjlighet att försvara mig. Sedan lyftes jag upp med händerna bakom ryggen i en så kallad stressposition och tvingades in i ett hörn med ansiktet mot väggen.

Efter attacken fördes vi under vapenhot till den i förväg upprättade uppsamlingsstationen i Ashdod. Där fortsatte hoten, misshandeln, förnedringen. Jag tvingades klä av mig naken för flera helt onödiga invasiva kroppsvisteringar. Sedan fördes vi till ett ”förhör”. Därefter transporterades vi till olika fängelser i landet.

Jag separerades från gruppen och isolerades i några dygn utan att kunna kommunicera med omvärlden och släpptes inte förrän den 2 juni 2010, utan att ha fått tillbaka beslagtagna tillhörigheter och pass. Utöver de personliga tillhörigheter som togs ifrån oss beslagtogs även den last på

fartygen som var ämnad för gazaborna: avsaltningsanläggningar, elektriska rullstolar, prefabricerade hus, mediciner och skolmaterial.

Jag undkom med några brutna revben och ett inreseförbud till Israel som hindrar mig från att besöka min 97-åriga mamma på den plats, en före detta kibbutz där jag växte upp. Men bortsett det israeliska inreseförbudet och dagens pandemibegränsningar, kan jag ändå röra mig fritt. En självklarhet för de flesta av oss. Men inte för en gazabo.

Blockaden av Gaza, till lands, till sjöss och i luften, sedan juni 2007 – fortgår – och dess förödande konsekvenser har bara fördjupats på dessa 10 år.

Och världen fortsätter vara tyst.

Dror Feiler

Låt Israel annektera Västbanken. Det är det minst onda alternativet för Palestinier

Gideon Levy
den 10 maj 2020

Vad är man rädd för i centervänsterlägret i Israel när det gäller annektering? Varför låtsas Europeiska unionen och andra länder att de kommer med högljudda krav mot den stundande utvecklingen?

Annektering har alltid presenterats som alla katastrofers moder, men vi måste sluta att frukta den och t.o.m. bejaka den. Den utvecklar sig till att bli det enda sättet att komma ur detta dödläge, den enda möjliga uppryckning som skulle kunna få slut på denna status quo av förtvivlan som vi har fastnat i, som inte längre kan leda till något gott.

Annektering är förvisso ett oacceptabelt pris för ockupanten och ett upprörande straff för den ockuperade. Den legitimerar de värsta brotten och bryter de rättvisaste av drömmar – men alternativet är ännu värre. Det skulle ge evigt liv åt den kriminella situationen – den situationen har länge vidmakthållits; den skulle etablera en verklighet av apartheid – en verklighet som har existerat rätt länge.

Men annektering skulle också sätta stopp för lögnerna och kräva att alla ser sanningen i vitögat. Och sanningen är den att ockupationen är här för att stanna, det fanns aldrig några avsikter att göra på annat sätt; den har redan skapat en oåterkallelig situation, omkring 700 000 bosättare, inklusive de i östra Jerusalem, som aldrig kommer att förflyttas, och utan att de förflyttas, är palestinierna

kvar med inget annat än bantustans, ej heller en stat eller ens ett skämt om en stat.

Det är vad motståndarna till annektering fruktar: Utan en förklarande och laglig process blir det möjligt att fortsätta att för alltid sprida illusioner. Annektering skulle hota den palestinska myndighetens bedrägliga liv som fortsätter att bete sig som om den vore en fri stat med suveränitet att tro att tvåstatslösningen fortfarande är möjlig; och den Europeiska unionen, som menar att det räcker att utfärda (kraftfulla!) fördömanden mot Israel, och sen sitta och inte göra någonting mot denna apartheid, att finansiera och beväpna den och presentera de ”gemensamma värderingarna” man har med Israel. Annektering skulle utmana dem som förnekar verkligheten, som aldrig i livet har utmanats. Därför måste man bejaka den trots orättvisan och katastroferna som den är ansvarig för att skapa; i långa loppet kommer priset att vara lägre än det för den rådande situationen.

Det är just den svurne motståndaren till annektering, Shaul Arieli, som bäst har beskrivit dess fördelar. I en artikel nyligen (Haaretz, upplagan på hebreiska, den 24 april) som konstaterade han hur den palestinska myndigheten skulle kollapsa, Osloavtalet upphävas, Israels image lida skada och ytterligare en cykel med blodspillan skulle kanske bryta ut. Det här är verkliga faror som man inte kan ta lätt på men han säger: ”Att ta steget med annektering skulle bli ett svårt slag mot balansen i rådande situation och rubba dess ömtåliga balans.” Och vad mer kan vi begära, Shaul Arieli? Stabiliteten som ockupationen har skapat, dess rutinmässiga normalitet, det är de stora fienderna till de förhoppningar man hyser att få slut på den. Man behöver inte vara anarkist eller marxist för att se den latenta möjligheten i denna fruktansvärda vision. Annektering går trots allt bättre att förändra än bosättningarna. Politiken med annektering kan en dag förändras till demokrati.

Vi har väntat på att denna storm ska landa. Det är vårt sista hopp. Alla som känner Israel vet att landet en morgon kommer att vakna av fri vilja och säga: Ockupation är inte trevligt, låt oss avsluta den. Alla som känner palestinierna vet att de aldrig har varit så svaga och isolerade och splittrade och berövade varje kämpaglöd. Och alla som känner världen vet hur trött den är på konflikten. Så nu kommer Israel följa med, uppmuntrade av den berömda fredsmäklaren i Washington, och väcka denna verklighet ur dess sömn: Annektering. Anschluss. På kullarna och i dalarna, i område C och till slut på hela Västbanken.

När ingen tänker garantera palestinierna lika rättigheter, kommer Israel att förklara sig vara en apartheidstat. Två folk, ett med fullständiga rättigheter och det andra utan några alls – från podiet i knesset och FN likaså. Är det alltför naivt eller optimistiskt att tro att större delen av världen

inte skulle förbli tyst, ej heller skulle ett stort antal israeler förbli det? Finns det något realistiskt alternativ? Så sluta vara rädd och låt dem annektera.

https://www.haaretz.com/opinion/.premium-let-israel-annex-the-west-bank-it-s-the-least-worst-option-for-palestinians-1.8833755?utm_term=20200509-20%3A44&utm_campaign=Gideon+Levy&utm_medium=email&writerAlerts=true&utm_source=smartfocus&utm_content=www-haaretz.com%2Fopinion%2F.premium-1.8833755

Översättning
Anja Emsheimer

***Detta är en debattartikel**.*
Det är skribenten som står för åsikterna som förs fram i texten, inte JIPF. Författaren ger uttryck för en växande uppgivenhet hos fredsvännerna i Israel att uppnå en tvåstatslösning. (Redaktionen)

Against the Coronavirus
We will sooner or later
Become immune
But the Corona coup
And the contempt
For the remains
Of democratic norms
May turn all of Israel
Into occupied territory

Gush Shalom
www.gush-shalom.org
info@gush-shalom.org

JIPF-BLADET I DIN MOBIL • DATOR • SURFPLATTA

Till våra läsare,
Hjälp oss spara pengar och miljön.
Du kan få JIPF-bladet som pdf-fil istället för på papper.
Skicka ett e-mail till redaktionen@jipf.nu så fixar vi det.
Shalom!
Redaktionen för JIPF-bladet

Kallar du dig för en vän? Förhindra då Israels katastrofala annektering av Västbanken

Guy Ziv
Den 6 maj 2020

Israel står inför en nationell kris, den politiska oppositionen har kapitulerat och många av deras amerikanska 'vänner' driver dem mot deras undergång. Vem kan stoppa Israels suicidala annekteringsplan?

Israels "nationella krisregering", utformad i kölvattnet av krisen med coronaviruset, är på gränsen att skapa en t.o.m. större nationell kris om dess plan att annektera Västbanken verkställs, något som förväntas komma denna sommar. Endast massiva internationella påtryckningar kan stoppa den.

I och med att Benny Lantz slog sig ihop med premiärminister Benjamin Netanyahu har han inte bara brutit sitt kampanjlöfte att inte arbeta för en regering under ledning av en åtalad premiärminister; han har även gett vika för Netanyahus krav på annektering av område C på Västbanken, tvärtemot sin tidigare, bättre uppfattning.

Förra veckan publicerade en grupp på tolv europeiska ambassadörer en formell protest mot Israel angående deras planer. Den här veckan skickade en grupp på över 30 f.d. nationella säkerhetsansvariga i USA ett brev till The National Democratic Committee med krav på att det demokratiska partiet och dess presidentkandidat Joe Biden högt och ljudligt motsätter sig den israeliska annekteringen av mark på Västbanken. Under tiden har Vita huset visat sitt stöd för annektering förutsatt att Israel godkänner Trumps fredsplan i dess helhet.

Endast tillräckliga påtryckningar som kan tjäna som motvikt till Vita husets förväntade stöd till annekteringen, särskilt från Israels vänner i USA, kan avvärja den hotande katastrofen.

Regeringens annekteringsplaner är kanske i linje med Trumps "århundradets avtal", men de strider mot Israels nationella säkerhetsintressen. Ja, äldre medlemmar i den israeliska säkerhetsgemenskapen har slagit larm om regeringens planer och instämt i kritiken som kommit under de gångna veckorna från tidigare israeliska lagstiftare och grupper i civilsamhället och det internationella samfundet.

Tidigt i april tillkännagav ledare för Israels säkerhetstjänst offentligt i israeliska tidningar med underskrifter av 220 pensionerade högre tjänstemän inom IDF, Mossad, Shin

Bet och polisen, sina krav på att Gantz och hans nummer 2, Gabi Ashkenazi, skulle avstå från ensidig annektering av något slag.

Tre av de tidigare höjdarna inom säkerhetstjänsten följde upp detta med en artikel i tidskriften Foreign Policy med den skarpa rubriken ”Netanyahus Annekteringsplan är ett Hot mot Israels Nationella Säkerhet”. Deras oro omfattar även hotet mot Israels fredsavtal med Egypten och Jordanien, att reta upp Israels allierade i Gulfstaterna, den palestinska myndighetens kollaps och äventyra Israel som en judisk demokrati.

De här veteranerna från Israels säkerhetstjänst talar inte om för Gantz och Ashkenazi det de redan vet. Som tidigare chefer i IDF är de lika väl medvetna som de om de faror som en annektering utgör för Israel, som deras tidigare kamrater i IDF. Personligen är de emot annektering. Men som politiska noviser kommer de att behöva all hjälp de kan få om de ska lyckas stoppa den pågående katastrofen.

Påtryckningar snarare än övertalning är nyckeln till att stoppa Gantz och Ashkenazi från att ge Netanyahu hans annekteringspris.

Det är absolut nödvändigt att Israels vänner i Förenta staterna förstår att stöd för tvåstatslösningen som ett långt mer överlägset alternativ till annektering är nära konsensus bland Israels höga militärer och tjänstemän inom underrättelsetjänsten.

Varken Gantz eller Ashkenazi tillhör den ytterst lilla gruppen av högre IDF-veteraner som är för en annektering. Till och med deras tidigare ”andrepilot”, Moshe Ya´alon från Blåvitt-partiet, den militanta f.d. IDF-chefen som utmärker sig i säkerhetstjänsten för sin skepticism om tvåstatslösningen, har skrivit att en annektering i stor skala skulle vara ett allvarligt misstag ”som skulle underminera ”Israels orubbliga engagemang i att bevara landets judiska och demokratiska karaktär”.

I april 2018, mindre än ett år innan han officiellt kom in i politiken, talade Gantz om för en grupp mexikanska judar att frågan om att lösa den israelisk-palestinska konflikten var Israels högsta nationella intresse.

Sex månader senare godkände både han och Ashkenazi den strategiska planen, med flera upphovsmän, och publicerad av Institute for National Security Studies (INSS) med stöd för åtgärder på Västbanken i syfte att skilja Israel från palestinierna. INSS-planen rekommenderade, tvärt emot förslagen på annektering från Netanyahus höger-religiösa block, att man skulle frysa byggen i isolerade bosättningar och uppmuntra dessa bosättare att flytta till områden innanför gröna linjen, eller till de större enheterna (som förväntas vara kvar i Israel enligt ett framtida avtal).

Den varnade för ”ett allvarligt hot utifrån mot landets nationella säkerhet i form av att en enstatslösning skulle förverkligas och som ovillkor-

ligen skulle bli antingen ickejudisk eller ickedemokratisk”.

Med andra ord skulle den plan som Gantz och Ashkenazi rekommenderade bli motsatsen till vad den nya regeringens annekteringsagenda föreslog.

Men medan högern under senare år aggressivt har kämpat för en annektering, har Blåvitt ihärdigt undvikit detta ämne i alla sina tre valkampanjer och i stället gjort dem till ett referendum – ironiskt nog för Netanyahus politiska öde.

Gantz och Ashkenazi visade alltså upp sin politiska feghet långt innan de kapitulerade för Netanyahu i koalitionssamtalen nyligen. Varken de eller deras opportunistiska kollegor inom Labor Party, Amir Peretz och Itzik Shmuli, går därför att räkna med med för att avbryta regeringens annekteringsplaner, vilket Netanyahu ser som biljetten för hans politiska överlevnad, om inte hans arv.

Israels vänner i USA där de flesta amerikaner – i första hand demokrater, men även yngre republikaner – är angelägna om att få se en annan israelisk politik, och kan förse de moderata, pragmatiska krafterna i den nya regeringen med den uppbackning de behöver för att säkra Israels framtid.

Genom att tala ut tillräckligt högt för att Jerusalem ska uppmärksamma detta, kan de förhindra Netanyahus farliga annekteringsagenda och hjälpa Israel att vidmakthålla sina fredsavtal med Jordanien och Egypten, den moderata Fatahledda palestinska myndigheten som Israel engagerar sig i vad gäller livsviktig säkerhetssamordning, och tvåstatslösningen som kommer att göra slut på ockupationen och bevara Israels judiska och demokratiska karaktär.

Guy Ziv är högskolelektor i internationella relationer vid American University´s School of International Service. Han är författare till ”Why Hawks Become Doves: Shimon Peres and Foreign Policy Change in Israel” ”Twitter: @zivGuy

https://www.haaretz.com/middle-east-news/.premium-call-yourself-a-friend-then-stop-israel-s-west-bank-annexation-disaster-1.8823530

Översättning
Anja Emsheimer

Dark times

Compiling a list of companies
Implicated in the violation
Of International Law
Is not antisemitism.

Trying to get away with
Violating International Law -
That is what is
”Reminiscent of dark times.”

http://zope.gush-shalom.org/home/en/channels/weekly_ad/1581957555

En andra uppmaning under COVID-19-krisen:
PCHR kräver att minderåriga, kvinnor, patienter och äldre bland Palestinska fångar i Israeliska fängelser omedelbart friges

International Middle East Media Center, den 15 april 2020

Vid en tid då hela världen bekämpar coronaviruspandemin, och stater har vidtagit preventiva försiktighetsåtgärder för att trotsa viruset, fortsätter israeliska myndigheter att hålla över 5000 palestinier i fängsligt förvar, därav 180 barn, 43 kvinnor och över 700 patienter under tuffa och ohälsosamma villkor som är minst sagt omänskliga.

Villkoren för palestinier i israeliska fängelser uppfyller inte det minimum av internationell standard som internationell humanitär rätt (IHL) garanterar eftersom israeliska fängelser inte förser dem med adekvata levnadsvillkor, och de är proppfulla.

Det palestinska centrumet för mänskliga rättigheter (PCHR) har på nära håll följt de gällande uppdateringarna som är relevanta för palestinska fångars verklighet i israeliska fängelser med spridningen av coronavirus. Trots PCHR:s många och enträgna åtgärder gentemot de israeliska myndigheterna, och deras fortsatta krav på att israeliska myndigheter omedelbart och envetet vidtar nödvändiga åtgärder för att skydda de intagna från coronaviruspandemin, har israeliska myndigheter agerat på sätt som ytterligare kränker fångars rättigheter.

Sedan den 17 mars 2020 har israeliska myndigheter vidtagit nya strikta åtgärder, även att förbjuda besök av fångarnas familjer och deras advokater, utan att erbjuda något alternativ för att försäkra att fångarna har ständig kontakt med sina familjer och advokater.

Dessutom har israeliska myndigheter underlåtit att ta itu med de fortsatta och angelägna uppmaningarna att omgående frige palestinska fångar som anses utgöra ytterligare en risk att drabbas av COVID-19, de äldre och särskilt de kroniskt sjuka.

För att förvärra saker och ting – Läkare för mänskliga rättigheter fick ett chockartat beslut från Israels högsta domstol (HCJ) som avvisade deras begäran till domstolen att uppmana Israel Prison Service (IPS) och hälsoministeriet att ge garantier för att palestinska fångar får rätt medicinsk vård, och att vidta nödvändiga åtgärder för att förhindra virusets spridning i fängelsesystemet. Domstolen hade beslutat att deras begäran inte inbegrep några lagliga krav som berättigar domstolens ingripande; alltså avvisades den.

Den rådande situationen är inte olik den pågående israeliska politiken att försumma att palestinska häktade får

läkarvård, trots att HCJ i sitt beslut erkänner allvaret i det dödliga viruset, och att dödstalen hos de smittade är signifikant högre bland äldre och patienter som lider av kroniska sjukdomar, som hjärtfel, högt blodtryck och diabetes. Men HCJ:s beslut ignorerade behovet att vidta seriösa åtgärder för att skydda fångarnas liv i just nämnda kategorier mot detta dödliga virus, även då behovet att omgående frige dem.

Därför underlåter de israeliska myndigheterna fortfarande att vidta angelägna och allvarligt menade försiktighetsåtgärder för att skydda palestinska häktades liv i israeliska fängelser, trots det verkliga hotet mot tusentals av dem.

PCHR betonar att israeliska myndigheter inte följer sina skyldigheter gentemot palestinska häktade, enligt föreskrifterna i internationell lag och FN:s normala minimiregler för behandling av fångar, samt tredje och fjärde Genèvekonventionerna.

PCHR upprepar åter sin uppmaning till de israeliska myndigheterna att vidta alla seriösa och omedelbara åtgärder som inte längre kan fördröjas eller förhalas. Även att förse de häktade med adekvat hälsovård och medicinsk behandling av fångarna samt behovet att omedelbart frige alla häktade, särskilt patienterna, äldre, kvinnor och barn. PCHR bekräftar att de israeliska myndigheterna bär fullt juridiskt ansvar för de palestinska fångarnas liv.

https://imemc.org/article/2nd-appeal-in-covid-19-crisis-pchr-calls-for-immediate-release-of-minors-women-patients-and-elderlies-among-palestinian-prisoners-in-israeli-jails/

Översättning
Anja Emsheimer

Bosättningar brer ut sig under täckmantel av coronaviruset

Skickat av *Michal Hai,* Ta'ayush
m.michal.hai@gmail.com

Denna vecka – den 5–12 april 2020 – på de ockuperade områdena

Israeliska bosättare utnyttjar den allmänna avstängningen (som Israel infört för att förhindra att coronaviruset sprids) och bygger upp ett antal nya bosättarutposter på kullarna runt Auja. Man utvidgar och bygger ut de illegala utposterna som redan finns på kullarna kring South Hebron, invaderar med sina hjordar palestinska fält som palestinierna sått inne på område C och förorsakar omfattande skada för de palestinska grannarna. Detta sker nästan alltid utan att israelisk armé eller polis ingriper; palestinska samhällen kring South Hebron Hills har satt upp ett nätverk av checkpoints som bemannas av volontärer för att förhindra

att coronan sprids på landsbygden där och i Yattas stadscentrum – den ansvariga för säkerheten i bosättningen Carmel kallade in armén för att nedmontera en sådan checkpoint vid infarten till den palestinska byn Umm Al Kheir; insamlingskampanjen för att hjälpa behövande fåraherdars familjer i palestinska Jordandalen, vilka är nära svältgränsen till följd av undantagstillståndet – för att uppdatera sig och bidra med gåvor: se slutet av denna rapport.

Kullarna i palestinska Jordandalen och Västbanken

På kullarna drar bosättare fördel av avstängningen och sätter upp tre nya utposter i området mellan Rimonim och Kokhav HaShachar och Auja. De israeliska säkerhetsstyrkorna hindrar inte detta byggande men hindrar aktivister från att komma och dokumentera detta.

I fredags (den 10 april) hindrade israelisk polis än en gång en säkerhetsansvarig att komma och dokumentera den nya utposten nära Rashash, och bötfällde honom igen trots att man upprepade gånger kontrollerat med myndigheterna som bekräftade att de får komma dit även under avstängningstid. Dessutom fortsätter bosättarna och deras hjordar att nästan dagligen beträda odlade palestinska fält vid Tayibe-Rimonim. Aktivister från olika föreningar kom till byggplatserna nästan varje dag denna vecka. När de kommer och filmar det som pågår, lämnar bosättarna/kolonisatörerna platsen. I söndags, den 12 april, efter aktivisters överraskande telefonsamtal till myndigheterna kom den israeliska armén dit för första gången och beordrade bosättarna och deras hjordar att lämna området.

South Hebron Hills

Även här utnyttjar bosättare avstängningen för att bygga sina olagliga utposter. Måndagen den 6 april upptäcktes en ny karavan och tält nära palestinska Tawane, som upprättats av bosättare från Havat Maon utanför skogsområdet, inte långt från den nya arméposteringen. I onsdags kunde man lägga märke till en lastbil som åkte upp till Mitzpe Yair.

Nära Hali-ravinen i Tawane blev 15 olivplantor uppryckta, palestinier hade planterat dem på sin egen mark för flera månader sedan. Lördagen den 11 april upptäckte palestinska jordägare i Umm Al Arais att bosättare hade gjort intrång på deras fält med sin boskap och förorsakat omfattande skada på deras odlade fält.

På ett fält i närheten som bosättare i ett beslut av högsta domstolen hade beordrats att ge sig iväg från, hade man hittat fårkadaver, som bosättare från Mitzpe Yair hade slängt där (de enda som vågar närma sig platsen nära utposten efter att deras grannar och aktivister i åratal hade attackerat dem).

I båda fallen hade klagomål framförts till myndigheterna. Ockupationsstyrkorna, som internationell lag ser som ansvariga för att förhindra sådana intrång och förstörelse av palestinsk egendom, var sysselsatta någon annanstans.

I måndags kom byggledare från armén och den civila administrationen till Umm Al Kheir för att fotografera en utomhusugn som hade funnits där i årtionden.

I lördags, den 11 april, kom soldater till familjen Abu Kbeitas fält i närheten och bröt upp låset till staketet vid fältet.

Förra lördagen, den 14 april, satte palestinier från området upp checkpoints vid infarterna till byarna för att hindra att patienter smittade med coronaviruset skulle kunna komma in. Den säkerhetsansvariga för bosättningen i Carmel såg en sådan checkpoint vid infarten till Umm Al Kheir och kallade genast in armén. En tjänsteman från den civila administrationen kom och krävde att invånarna skulle montera ner checkpointen inom en timme, annars – skulle arméstyrkor komma och ”spränga bort den”. Checkpointen monterades inte ner, och hotet verkställdes inte.

Sådana checkpoints sattes också upp nära Susya, och på vägen från Tawane till Carmel. Totalt 21 sådana checkpoints har satts upp runt Yatta, bemannade 24 timmar om dygnet av volontärer från området och som ställer frågor och tar tempen på folk för att förhindra att patienter med coronaviruset kommer in till olika samhällen och staden Yatta.

Östra Jerusalem

I Issawiya har israelisk polis lättat lite på trakasserierna av folk i grannskapet, och man är nu inriktad på att sätta upp checkpoints vid infarterna till Issawiya och dela ut krav på att betala böter. I fredags kunde veckans protestvakt i Sheikh Jarrah äga rum obehindrat.

Yaacov Manors brev om insamlingskampanjen för att hjälpa familjer i palestinska norra Jordandalen: Hälsningar, som alla vet har vi samlat in pengar för att hjälpa behövande familjer i palestinska norra Jordandalen. Omkring 20 000 shekels har redan samlats in tack vare generösa gåvor från våra vänner. Tillsammans med våra palestinska vänner där har vi bestämt att föra över en första summa på 10 000 shekel att fördelas bland de 50 familjer som mest behöver dem. Sedan vi stött på byråkratiska hinder och på grund av avstängningen, bad vi Mahdi att köpa produkter på kredit och dela ut dem tillsammans med en kommitté som utsetts för detta syfte. Maten har fördelats och idag, den 12 april, skulle torrmat vara fördelad överallt. Vi löste också problemet med att överföra pengar och i morgon kommer de att få hela summan.

Idag fick vi goda nyheter från en organisation vid namn ”Hjälp jordbrukarna” (troligtvis under beskydd av The People´s Party) som kommer att sälja mejeriprodukter från herdarna och sälja dem i samhällena och städerna.

Tyvärr är det brist på färsk mat till fåren och getterna och herdarna måste mata lammen med lammjölk vilket avsevärt minskar mängden mjölk för att tillverka ost, och som en följd därav lägre inkomster. Från olika källor har vi hört att jordbrukare i många byar har organiserat hjälp till familjer som inte klarar att hålla sin budget under dessa tider av avstängning.

Vi har fler platser i behov av mat och startar fler insamlingskampanjer.

På uppdrag av gruppens medlemmar – *Daphne*, *Tzvia, Hanna*, och *Yaacov* – för gåvor till behövande palestinska familjer i palestinska Jordandalen, kontakta vänligen Yaacov Manor, 050-5733276, manor12@zahav.net.il

Ta’ayush

http://www.kibush.co.il/show_file.asp?num=81775

Ta’ayush är en volontär gräsrotsorganisation med palestinier och judar som arbetar för att bryta ner murarna av rasism och segregation, samt strävar efter en framtid av jämlikhet, rättvisa och fred genom konkreta, dagliga, ickevåldsaktioner i solidaritet för att få ett slut på den israeliska ockupationen av de palestinska områdena och uppnå fullständig medborgerlig jämställdhet för alla.

Översättning
Anja Emsheimer

Hemska och underbara saker händer samtidigt

Yoav Peck, till Forum of Peace Groups, söndagen den 22 mars.

Vid denna exempellösa tidpunkt händer hemska och underbara saker samtidigt. Israeler upptäcker vad det innebär att vara instängd i sitt hus med en skrämmande fiende som lurar utanför. Ett slags påtvingad empati för palestinierna som har uthärdat avstängningar i 52 år. Corona störtar inte in genom ens dörr mitt i natten för att arrestera våra 14-åriga söner, men hotar oss icke desto mindre våldsamt. Och samma underrättelsetjänst som spårar palestinska kusiner till arresterade stenkastare spårar oss nu!

Till och med de mest separatistiskt lagda bland oss börjar inse hur beroende vi alla är av varandra och hur mycket vi har gemensamt. Plötsligt finns ett ”VI” som går bortom gränser och checkpoints. Till slut bankar verkligheten på oss med sanningen att när någon av oss är sjuk, när

någon av oss lider, då är vi ALLA i fara. Vi vet att för att klara av detta krävs att vi alla är med. Araber och judar, druser och cirkassier likaledes.

Dr Rafi Walden, ordförande för Läkare för fred och styrelsesuppleant vid sjukhuset Sheba (Tel Hashomer): ’Märkligt att en patient kan lägga sitt liv i händerna på en gammal hjärtkirurg som är arab, samtidigt som premiärministern definierar Israels arabiska medborgare som anhängare av terrorism. Hälsosystemet skulle kollapsa utan det livsviktiga bidrag som de arabiska medarbetarna ger.’

Från dag ett har ett totalt samarbete ägt rum mellan det palestinska hälsosystemet och israelerna. Israeler och palestinier som tar hand om varandra blir plötsligt inte förhånade av militanta anhängare i Palestina för ’normalisering’.

Och när den här krisen är över – varför skulle vi då inte kunna fortsätta... att samarbeta om infrastruktur och kultur och hållbarhet? När Karmelskogen brann 2016, störtade åtta lag med brandmän till Israel för att hjälpa till med att släcka lågorna.

Nu är vårt sätt att bry oss om varandra i stället att undvika varandra. I detta Mellanösternland med så många som kramar och pussar varandra, där personligt utrymme är svårt att få. På snabbköpet säger maskerade kunders kroppsspråk ’Håll dig borta från mig’. Utlämnade till oss själva. Vi är alla på reträtt. Långa dagar hemma. Tid att tänka, tid att tänka en gång till. Tid att känna.

Yoav Peck är chef för Sulha Peace Project, som sammanför israeler och palestinier i ett folk-till-folk-solidaritetsbyggande

http://www.kibush.co.il/show_file.asp?num=81707

Översättning
Anja Emsheimer

2014 stred jag i Gaza. Nu strider jag för Gaza

Jag vet att den här pesachen kommer att vara olik alla andra. Många av oss kan inte vara tillsammans med våra familjer och plågorna känns bara alltför verkliga. Men en sak har inte ändrats: Pesach är fortfarande en befrielsens högtid.

För nästan sex år sedan var jag soldat i IDF och stred i Gaza. Jag såg utbombade vårdcentraler, patientdiagram utströdda över golvet, fullständigt övergivna städer. Detta var vad som fanns kvar av människor som hade flytt för sina liv, fastän de var inlagda på sjukhus.

Jag gick med i IDF eftersom jag tänkte att jag skulle kämpa för mitt folks befrielse. Men när jag slutade

min militärtjänstgöring, förstod jag att jag var ansvarig för förtrycket av det palestinska folket.

Varje år öppnar vi sederfirandet med att läsa ”Alla som är hungriga, kom och ät.

Alla som är i nöd, kom och delta i vårt pesachfirande.” Vår tradition lär oss att detta att fira vår egen befrielse innebär att kämpa för dem som ännu inte har fått smaka på frihet, för även vi var en gång slavar i Egypten. I år, i pesachens tradition, går jag med i IfNotNow genom att ge en del av det jag skulle ha lagt ut för resor, till medicinsk hjälp som palestinier i Gaza är i desperat behov av nu.

Kommer du att kämpa för befrielse tillsammans med oss genom att ge en del av din resebudget till medicinsk hjälp till palestinier? Den judiska traditionen, som man kan läsa i Haggadah, manar oss att faktiskt dela vår befrielsefest med andra, särskilt dem som för närvarande möter förtryck.

Hur kan vi äta medan andra är hungriga? Hur kan vi fira vår egen frihet utan att aktivt kämpa för frihet för alla?

Palestinierna i Gaza möter COVID-19-krisen i en hälsoinfrastruktur som är illa tilltygad av 13 år av blockader och krig och 52 år av ockupation. Det finns för närvarande endast 40 tillgängliga intensivvårdssängar och färre än 20 tillgängliga respiratorer i Gaza.

Men var är de judiska politiska och gemensamma ledarna som säger sin mening till Gazas folk på själva högtiden som anmodar oss att kämpa för andras befrielse? Tyst. Vilket gör gräsrötternas ansvar att leda ännu mer angeläget.

Samma sommar som jag tjänstgjorde i Gaza 2014 samlades unga amerikanska judar en ocean bort från oss, för att bilda IfNotNow som ett svar på det judiska samhällets tystnad när tusentals palestinier i Gaza dödades. Än en gång då Gaza möter coronaviruset med få tillgångar och ett hälsosystem som är illa tilltygat genom en 13-årig blockad, tiger vårt samhälle.

Skillnaden idag är att vi är beredda att vara de ledare vi söker. Medan våra gemensamma ledare tiger, är jag stolt över att tillsammans med andra i IfNotNow ge en del av min pesachbudget för resor till nödvändig medicinsk vård till palestinier.

Kommer du att gå med mig och andra amerikanska judar som kämpar för frihet och värdighet för alla israeler och palestinier genom att ge det du skulle ha lagt ut för pesachresor, till medicinsk vård för palestinier, en ideell organisation som förser Gaza med medicinsk utrustning? Tack för att du lyssnar på min berättelse.

Må vi alla nästa år vara fria och vid god hälsa. Önskar er en glad och frisk pesach,

Jacob

http://www.kibush.co.il/show_file.asp?num=81747

Översättning
Anja Emsheimer

Netanyahus handlingar är farligare än coronavirusets

Ronen Bergman, Ynet 04.19.2020

I EN EXKLUSIV INTERVJU säger Edward Snowden, mannen som avslöjade amerikanska underrättelsehemligheter, att han är förvånad över att israeler inte är rasande över Shin Bets antiterrorism-åtgärder för att spåra folk som infekterats med viruset som han kallar för 'oacceptabel'.

(Förkortat av JS)

Moskva, Ryssland – Edward Snowden kan inte förstå varför israelerna inte är rasande över att Shin Bet använder sig av databaser för massövervakning för att spåra folk som infekterats av coronaviruset.

Mannen som utlöste en storm i hela världen genom att avslöja den amerikanska regeringens omfattande övervakningsprogram med sikte på de egna medborgarna, var säker på att det skulle utlösa en enorm protest i Israel.

"Jag tycker att det är svårt att förstå hur en sån här sak inte har väckt en stor storm hos allmänheten," sade han i en exklusiv intervju med Ynets systerpublikation Yedioth Ahronoth.

"Det förvånar mig mycket att den israeliska allmänheten inte förstår hur farlig en sån här datapool som denna är i händerna på Shin Bet. Förvisso är Israel ett land i krig, men man måste komma ihåg att en stor del av den israeliska befolkningen lever i Israel som resultatet av en tragedi, en avsiktlig grymhet som nazisterna i Tyskland kunde driva genom missbruk av offentliga uppgifter.

"Så jag säger till israelerna: Glöm era politiska känslor för dagen, glöm era känslor för Netanyahu, hans rivaler inom oppositionen, det är mindre viktigt."

Så vad är viktigt?

"Det viktiga är att det Netanyahu gör idag genom att använda Shin Bets databas är farligare än coronaviruset."

Om denna teknologi och kompetens inte ska användas mot en global pandemi – när ska de då användas?

"På detta sätt? Aldrig. Mänskligheten har aldrig tidigare haft en sån teknologisk kompetens för att genomföra en övervakning som idag och vi står bredvid och bevittnar passivt hur förtryckets arkitektur byggs upp. Idén att Netanyahu eller någon regering kan trycka på en knapp för att lokalisera folk som är infekterade med coronaviruset och sen komma och svetsa igen dörren eller förflytta dem till speciella läger, den är outhärdlig."

(…)

Det huvudsakliga argumentet är att i en situation som coronautbrottet, krossas rätten till privatliv av rätten till liv

”Det är den slöaste formen av argument. Den används alltid som ursäkt för en usel politik. Var det ett team av vetenskapsmän och läkare och andra relevanta experter som bestämde hur man skulle konfrontera coronahotet, eller var det politiker? Det som de brukar säga är ”Om ni inte ger oss vapnet, kommer vi att förlora kampen mot coronan”.

Och ja? Det ligger nånting i det.

För det första har vi aldrig använt detta hjälpmedel i tidigare utbrott. Och gissa vad? Vi bekämpar dem. Vi bekämpar t.ex. SARS utan att aktivera medlemmar i underrättelsetjänsten. För det andra kunde det ha gjorts via domstolarna.

Och domare i vilket land som helst med vilket språk som helst skulle godkänna den ordern. Men då skulle den åtminstone ha omfattats av insyn.”

Medan du var vid NSA, var du också en del av det som du fördömer.

”Det är sant, jag deltog i denna kränkning, var medbrottsling i ett brott. Vad förväntades jag göra? Hur skulle jag exakt ha agerat?”

Icke desto mindre stod du upp och gjorde nånting.

”Det var därför att jag kom till en punkt då jag tänkte, ”Vem är det jag faktiskt arbetar för? För ett spionkontor som jag har en avtalsenlig skyldighet mot, ett stycke papper som jag undertecknat, att bevara dess hemligheter? Eller för allmänheten och de grundläggande principerna i mitt land? Vem måste jag vara mest lojal mot? När når jag den punkt då min skyldighet gentemot folket är större än den jag har gentemot kontraktet jag undertecknade med CIA och NSA?”

Snowden använder ofta en nämnd mening som är värd att begrunda, särskilt under pandemin:”En nations frihet kan bara mätas genom den respekt som visas gentemot medborgarna i nationen.”

(…)

”Man kan hitta nåt fel som var och en av oss har begått under åren. T.ex. fortkörning eller att vara otrogen mot sin äkta hälft. När som helst, härifrån till evigheten, kan varje ny administration och vilken NSA-chef som helst som känner för det, enkelt avslöja alla som har en telefon eller en dator och veta vad de gör, vem han är, vad han gör med vem, och hitta förevändningar att trakassera honom.

Tänk dig att Trump eller Netanyahu eller Putin skulle säga att de är in-

tresserade av dig och de kan bara gå tillbaka i sina telefoner och se vilka de ringt till den senaste månaden, tre månaderna, tre åren, ja, 300 åren i ens liv och se var du var vid ett givet ögonblick.

Vem du pratade med, vad du läser, vad du kollade. Och den här informationen ger dem obegränsad makt, de kan göra vad de vill med dig.

Men säkerhetstjänster i väst, de i USA och Israel inbegripna, hävdar att det här är ett av sätten att förhindra terror, vilket inte skulle vara möjligt annars.

Obama sade också det, men till slut måste han tillsätta en speciell expertgrupp för att undersöka materialet jag avslöjade. Det inbegrep Keith Alexander {NSA-chef vid tillfället} som sade att det var 49 attacker som hade stoppats genom massövervakning. Och journalister tyckte förstås: wow, vad häftigt, det här är relevant, men sen efterfrågade de detaljer om de nämnda attackerna, och alla dessa berättelser försvann utan ett spår, utom en – misstanken om en förment självmordsbombare i New York. Och även i det fallet visade det sig att han greps genom gammal traditionell brottsbekämpning. Inget att göra åt det; terroristerna hajade och använder helt enkelt inte dessa kommunikationssystem längre.”

Å andra sidan är det tydligen effektivt vid bekämpande av epidemier, som corona.

”Så det sägs att ett vaccin kommer inom tolv till arton månader, men prejudikatet av idag är att massövervakning av hela befolkningen, upprättandet av en databas som kan spåra hur vanligt folk rör sig, det är i händerna på staten med en knapptryckning utan att parlamentet är involverat, utan domstolarnas översyn: Så kommer det att förbli för alltid.

Det här borde verkligen oroa er. Om det här inte varnar folk, tror jag inte att det finns något som jag kan säga som skulle övertala dem, för säkert känner alla i Israel till de historiska farorna av denna slags politik bättre än vad jag gör.”

(…)

Edward Snowden är mycket intresserad av Israel och landet som förekommer i ganska många av de dokument han läckte. Beskrivningarna som kommer från detta material är motsägelsefulla: Israel och Förenta staterna samarbetar å ena sidan nära, särskilt mot gemensamma fiender som Iran och Hizbollah, och å andra sidan är amerikanarna mycket misstänksamma mot israelerna och håller ett mycket vaksamt öga på dem.

Detta händer ofta samtidigt. Dokument som Snowden läckte 2003 beskriver till exempel de förberedelser som National Security Agencys chef Hayden förberedde inför ett besök av chefen för Israeli Military Intellience´s Unit 8200, då Brig.Gen. Yair Cohen.

Cohen tänkte föreslå Hayden att Förenta staterna skulle finansiera ett enormt 8200 underrättelseprojekt med kodnamnet Gladiator, till en kostnad av hundratals miljoner dollar, för att hacka sig in i det globala jihads kommunikationssystem.

Före mötet fick Hayden kopior på telefonsamtal som Shlomo Mofaz, underrättelseattaché vid den israeliska ambassaden i Washington (”bror till den israeliska försvarsministern,” påtalar PM:et) hade haft med sina kollegor i Israel.

Kopiorna innehöll de punkter som Cohen förväntades ta upp vid mötet med Hayden, och när det ägde rum hade redan alla Israels övertalnings- och marknadsföringstaktiker blivit blottlagda. Om någon tvivlade så avlyssnar Förenta staterna definitivt kommunikationerna med sin ”viktigaste vän i Mellanöstern”.

(…)

Vad tänkte du när du hörde att den israeliska regeringen hade godkänt att Shin Bet övervakar folk som är infekterade med coronaviruset?

”Att samma fenomen kunde ses överallt: I alla kriser, vare sig det är terrorism eller krig eller en hälsofråga så försöker regeringar rättfärdiga sig för att berättiga sig själva och utvidga sin makt. Och så väntar Netanyahus regering inte ens för att få ett godkännande från parlamentet utan deklarerar att det redan är här och verkställt. Vi kommer att använda det så försök att stoppa oss”.

Den israeliska regeringen sade att det är ett effektivt sätt att bekämpa pandemin.

”Coronakrisen förvärrades genom felen som olika länders hälsosystem gjorde. Det är redan tydligt att epidemierna konfronterades för sent och på ett mycket bristfälligt sätt. Det är skälet till att myndigheterna föredrar att använda metoder som denna och berättiga dem med ordet ”effektivitet”. Men förevändningen med effektivitet låg mitt i att de värsta regimerna blev alltfler under det senaste århundradet”.

Vad tror du blir tillämpningen av sådan övervakning?

”Coronaproblemet är verkligen något allvarligt, därom råder ingen tvekan. Men man måste komma ihåg att det är ett problem som kommer att försvinna. Å andra sidan är detta att förstöra mänskliga rättigheter ett dödligt hot mot mänskligheten.

Har vi förlorat förmågan att tänka långsiktigt i sammanhanget med hur vi handskas med våra samhällen. Hur kommer denna plats att se ut om 10 eller 20 år om vi har förlorat vår förmåga att brottas med de mest betydelsefulla besluten på ett meningsfullt och allmänt sätt?”

(…)

Yedioth Aharonoth och *Ronen Bergman* vill av hela sitt hjärta tacka åklagare Ben Wizher, professor Joshua Cohen och Samuel Nicholson för deras hjälp att genomföra denna intervju.

https://ynetnews.com/magazine/article/HyBAsXful?utm_source=Taboola_internal&utm_medium=organic

Översättning
Anja Emsheimer

Judiska terrorister dödade hans hustru. Nu har han ett budskap till världen

Orly Noy, +972Magazine, den 27 april 2020

Aisha Rabi dödades för två år sedan av bosättare på Västbanken. Hennes make Yacoub kommer att fira minnet av henne som en del i en gemensam israelisk-palestinsk minnesceremoni.

En oktoberkväll 2018 körde Yacoub sin hustru Aisha tillbaka från Hebron till den norra delen av den ockuperade Västbanken när hans liv förändrades till oigenkännlighet. De var på väg tillbaka från Aishas tandläkarbesök som planerats till dagarna före hennes dotter Salams bröllop.

När de närmade sig korsningen Tapuach, inte långt från deras by Bidya, slängde en grupp med bosättartonåringar ovanför vägen stora stenbumlingar på deras bil. Ett av dessa stenblock kraschade genom vindskyddet, träffade Aisha och dödade henne nästan omedelbart. Rama, deras åttaåriga dotter, var i bilen när hennes mamma dödades.

”Det här var inga stenar – det var stenblock,” säger Rabi. ”Jag såg deras skugga eftersom dom [bosättarna] stod 10 meter ovanför vägen så att de kunde se mig, men jag kunde inte se dem. Ett stenblock på över två kg gick igenom glaset och träffade min frus huvud. Först trodde jag att hon bara var sårad men när jag kom till sjukhuset, insåg jag att hon hade dödats på momangen. Jag trodde inte att hon skulle dö på några sekunder... Jag kommer aldrig att glömma den kvällen.”

Rabi är en av fyra palestinier och israeler som kommer att berätta sin historia på måndag kväll då det är den 15:de årliga alternativa minnesceremonin för Israel-Palestina, då minnet av både israelers och palestiniers död genom åren firas. Israeliska ledare och typer på högerkanten kritiserar rutinmässigt ceremonin som organiseras av Combatants for Peace och familjer från Parents Circle Forum. De försöker ofta att hindra den från att äga rum eftersom

de säger att minnesceremonin är för palestinska terrorister.

Förra året nekade premiärminister Netanayhu 176 palestinier från Västbanken att komma in, det var sörjande familjer som hoppades få delta i ceremonin som hålls i Tel Aviv. På grund av coronaviruset kommer årets ceremoni att hållas via Zoom.

´Jag vill att mina ord ska nå hela världen´, Rabi säger att sedan Aishas död har hans familj inte fått någon hjälp från varken Israel eller den palestinska myndigheten.

”Först sa alla att de skulle hjälpa till, men efter några dagar sprang dom alla iväg,” tillägger Rabi. Folk kommer, tar en selfie och går hem. Det finns inte nån som hjälper en, ingen känner en. Jag lämnades att ta hand om allt på egen hand.”

”Jag har åtta barn, sex flickor och två pojkar. Alla har dom pluggat på universitetet, utom de två yngre. Dottern vars bröllop vi höll på att förbereda, heter Salam vilket betyder fred. Alla mina barns namn handlar om fred.” Sedan Ramas mammas död berättar Rabi att hon föredrar att sova hemma hos sin syster.

”Jag lämnades ensam,” fortsätter Rabi, ”det är svårt för mig att gå omkring i huset ensam. Allt påminner mig om henne. Du förstår, Aisha studerade vid universitetet. Vi gifte oss när hon var 15 år, på den tiden fanns det ingen lag mot sånt. Efter 17 år tog hon åter upp studierna tillsammans med sina döttrar och fick sin examen i ekonomi,” sade han med bruten röst. ”Jag har 10 stolar kring bordet, idag sitter jag på en liten stol vid sidan om. Jag kan inte sitta ensam vid bordet.”

Rabi säger att sen den kvällen i oktober 2018 har han förlorat mycket mer än sin hustru. ”Jag var entreprenör. Allt är slut, allt blev förstört. Mitt företag dog. Folk ringer för att få en prisvärdering, men när jag kommer, ser de mitt ansikte, känner igen mig från TV, blir rädda och säger, ´Hans hustru dog, kanske kommer han att bråka,´ och kommer aldrig tillbaka.”

Det är svårt för Rabi att lämna huset och träffa folk, särskilt som alla han möter frågar honom när han ska gifta om sig och hur mycket pengar han fick från Israel. Han gör sitt bästa för att undvika platsen där hans hustru mördades. ”Jag undviker den vägen. Jag kan inte gå där; den påminner mig om många saker. Mina barn går inte heller dit.

”Jag har inte lämnat huset alls efter mörkrets inbrott, i nästan två år nu, som vid ett utegångsförbud. Förut brukade jag gå ut med min hustru och barnen till restauranger, vi brukade gå på promenader, jag har inte varit nånstans på två år.” Med stor ansträngning kontrollerar han sin darrande röst och tillägger, ”Det är svårt för mig. Mycket svårt.”

Rabi har föga hopp om att de rättsliga förfarandena mot de fyra unga

bosättarna, som arresterades och sedan dess har frigivits till enbart husarrest, kommer att bära frukt.

”Det finns ingen rättvisa i domstolarna. Alla som påstår något annat ljuger. Jag kan arresteras i månader för en trafikförseelse, men de har alla frigivits, fastän deras rättegång inte är slutförd. Ingenting har hänt på månader.”

Till en början, säger Rabi, skulle han ändå komma till tingshuset, ”men vi vet inte vad som händer där inne i själva rättssalen. Jag vet inte hur era lagar stiftas. Jag får inte komma in i domstolen. En gång gick jag till högsta domstolen i protest mot beslutet att frige [bosättarna] från husarresten, och så snart de anlände, måste vi lämna [lokalen]. Varken jag eller min advokat får se fallet eller utredningen. Jag talade om fred och rättvisa från dag ett, men nu är min hustru död, och ingenting har hänt. Jag är ensam. Alla har gått sin väg. De är långt borta.”

Och ändå är det när Rabi pratar om pojkarna som dödade hans fru, nästan med en känsla av medlidande i hans ord. ”Dom här barnen behöver bli uppfostrade. Jag sa en gång till deras föräldrar (dom som anklagades för att ha dödat Aisha – O.N.) att de kunde komma och se hur jag tar hand om mina barn så att de kan ta hand om sina barn i stället för att låta dem kasta stenar på vägarna utan skola eller nåt annat så att de lär sig att stjäla och mörda. Dom kan lära sig av mig hur jag behandlar mina åtta barn, hur jag har fostrat dem. Allt jag har är för dem. Om man sätter barn till världen, ta hand om dem väl då, annars lär de sig dåliga saker.”

Rabi hoppas att ceremonin för den alternativa minnesdagen ska låta hans budskap genljuda till folk utanför Israel-Palestina. ”Jag vill att mina ord når hela världen. Jag tror på fred. Även nu tror jag på fred. Jag är inte mot någons religion eller färg. Vi är alla människor, vi vill alla ha fred och leva ett lugnt liv. Inte bara för mig utan också för mina barn. Vi har rätt att leva, gå omkring, be, skratta. Jag vill sitta med judar, med kristna, äta med dem, leva med dem. Jag vill inte leva ensam. Det är vad jag önskar mig av världen. Jag vill inte ha coronaviruset. Jag vill inte ha terrorism.

”Varje morgon vaknar jag och säger, ´inshallah kommer saker och ting bli bra, inshallah kommer saker och ting bli bra,´” slutar han. ”Jag hoppas på verklig fred. Jag hoppas på något gott.”

https://www.972mag.com/jewish-terrorists-killed-his-wife-now-he-has-a-message-for-the-world/

Översättning
Anja Emsheimer

Israeliska kvinnor som har trotsat ockupationen i 26 år

Av Activestill, den 7 mars 2014

För att hedra den internationella kvinnodagen uppmärksammar Activestills att gruppen ´Kvinnor i svart´ i över ett kvarts sekel har protesterat mot ockupationen. Varje fredag sedan 1988 har kvinnorna stått på de stora torgen i städer eller vid motorvägskorsningar med skyltar som uppmanar till ett slut på den israeliska ockupationen. De blir ofta bespottade, fördömda eller trakasserade med våld av förbipasserande. Ändå har de för oss blivit en symbol för envishet.

Dafna Kaminer: Det var vid tiden för den första intifadan och vi ville stödja den palestinska kampen. Så vi beslöt att vi skulle stå där ute med skyltar som manade till ett slut för ockupationen. Det var det enklaste och mest synliga vi kunde göra.

Edna Glukman: I början blev vi attackerade av demonstranter från extremhögern under våra manifestationer. Vi sydde stora svarta banderoller och skrev med små vita bokstäver slogans mot ockupationen, liksom för rättvisa, fred och

kvinnor. Redan när vi började skriva ordet ”kvinnor” på våra banderoller, började det bli en kvinnorörelse.

Tamar Huffman: Man kan säga att vi är en handfull kvinnor med en mängd åsikter; det är definitivt en feministgrupp. Om vi hade en man i styrelsen, skulle han troligen bli den som tog besluten.

Tamar Lehan: Jag gick inte med av feministiska skäl utan snarare för gruppens ihärdiga och tydliga budskap. Men jag tror att det är mycket logiskt att det är en kvinnogrupp eftersom kvinnor är vana vid att utföra hårt arbete under lång tid utan att behöva se omedelbara resultat.

Dafna Kaminer: I oroliga tider förväntar vi oss mer verbalt och ibland fysiskt våld. Folk svär åt oss som om det var vi som är ansvariga för situationen och inte Israels beslutsfattare. När saker och ting är lugnare, går folk bara förbi utan att säga något. Som om vi vore genomskinliga eller obefintliga.

Aliya Strauss: Folk kommer närmare och frågar cyniskt ”Vilken ockupation pratar ni om?” Men det finns också unga människor som kommer och helt allvarligt frågar samma sak eftersom de helt enkelt inte lär sig nåt om den. De första åren stod kvinnor vid dussintals korsningar – judiska och arabiska kvinnor tillsammans. Idag är vi långt färre. Det är verkligen svårt att komma varje vecka, att ägna en dag åt denna fråga. Vi är de som har fortsatt så. Folk på gatan borde veta att vi menar att det finns en lösning.

Dalya Segal: 1967 kom min make tillbaka från kriget och jublade. Jag gick med honom för att se västra muren som jag kände till sedan min barndom. Jag såg husen i ruiner, överallt. Det var inte den trånga gränden som jag var van vid att gå längs. Sen började jag fråga mig – vad är det de planerar att göra här? Varför fördriver de folk från sina hem? När jag kom att gå med i manifestationen, kom kvinnorna där och frågade mig varför jag ville gå med. Jag svarade enkelt, ”Jag kom för att vara med er”. Det var så naturligt, som om jag hade varit med hela mitt liv.

Ruthi Geler: Vi tog den svarta färgkoden från Mayo Mothers i Argentina och Chile, som en del av en världsomspännande politisk rörelse mot våld, ockupation, diskriminering och rasism. I den historiska kontexten är det meningsfullt – det borde ses om ett fall.

Edna Zaretzki Toledano: Vår stat borde vara en stat för alla sina medborgare och på samma gång öppna dörren för flyktingar från hela världen. Det är så som jag ser vår mänsklighet. Tyvärr går vi igenom en process av avhumanisering. Som en del av den andra generationens förintelseöverlevare är det mycket svårt för mig att se detta.

Orly Nathan: Tyvärr blir vi allt färre och också äldre. Jag tror att judiska

kvinnor idag kanske ser våra manifestationer som alltför passiva. Men det är inte sant. Att stå på allmän plats vid middagstid, på veckans mest upptagna dag, mitt i staden – det är inte någon passiv handling. Vårt mål är att visa på ockupationen idag. Att få folk att inse att ockupationen är orättfärdig.

Vered Madar: Såvitt jag kan komma ihåg, har jag alltid haft en passion för att förändra världen. Kvinnor i svart är ett sätt för mig. Jag såg dem i åratal stå i Haifa och kände mig alienerad. De flesta av dem är äldre än jag, och jag var också mycket upptagen med arbete med mizrahijudar. Vid nåt tillfälle kändes det tillräckligt bra för mig att gå med som gäst. Efter ett tag kände jag mig mer hemma och beslöt att stanna. När min son, Roi, föddes började jag se saker och ting genom hans ögon. Vid en av manifestationerna viftade en kvinna med den israeliska flaggan mot oss. Roi frågade om hon var arg på oss, och jag berättade för honom att jag trodde att vi båda försöker göra det bästa vi kan för denna plats. Högern har anammat det folk kallar ”kärlek för Israel”, och det sionistiska narrativet beskriver makt över det palestinska folket som väsentlig. Det är det inte.

Judy Blanc: Jag är mycket stolt över mitt barnbarn, Natan (vapenvägrare Natan Blanc). Jag förvånas över hur många som ser honom som en oberoende, ärlig ung man. Även de som inte instämmer med honom politiskt uppskattar hans handlingar. Unga människor idag är mer individualistiska. Endast kritiskt tänkande om samhälle och kollektivism kan hjälpa oss att få fred.

Yaffa Berlovitz Bloch: Uthålligheten och kontinuiteten ger mig känslan att det här inte är något ”speciellt”. Det här är vårt liv. Ockupationen existerar fortfarande, ingenting förändras. Denna skylt som skriker ut ”stoppa ockupationen” - vi kommer att fortsätta att bära den även om ingen lyssnar.

Edna Glukman: Jag har varit aktiv i 60 år, och jag tycker inte att vi har uppnått mycket. Å andra sidan har vi det, vi har gjort några framsteg. Jag skulle inte ändra på något – om jag var ung skulle jag göra allt detta en gång till.

Activestill är ett kollektiv av israeliska, palestinska och internationella fotografer som är enade i övertygelsen om att foto är ett verktyg för politisk och social förändring. Vi tror på bildens makt att skapa allmänna attityder och väcka medvetenhet om alternativ som allmänt sett är frånvarande i det offentliga samtalet. Vi ser oss själva som en del av kampen mot alla former av förtryck, rasism och kränkningar av den grundläggande rätten till frihet. Våra bilder är ofta publicerade av många ledande föreningar som är aktiva för mänskliga rättigheter, utveckling, liksom av alternativa och ledande nyhetsmedia. För att förbli uppdaterad på våra senaste bilder – gilla Activestills på Facebook eller besök vårt fotoflöde på flickr.

https://www.972mag.com/photos-israeli-women-who-have-stood-up-to-the-occupation-for-26-years/?fbclid=lwAROEk9a52Af6QwfZG-ZVhUs2FQX4huJZRqlyym8JbRg4fkXTpRWiuoGK_8MJZRqlyym8JbRg4fkXTpRWiuoGK_8M

Översättning *Anja Emsheimer*

Palestinska centret för mänskliga rättigheter (PCHR):
På Internationella kvinnodagen – förnyade krav på rättvisa, skydd och jämlikhet för Palestinska kvinnor

International Middle East Media Center, den 8 mars 2020

Den 8 mars är den Internationella kvinnodagen (IWD) som Förenta nationernas generalförsamling utropade 1977. Den här dagen symboliserar kvinnors pågående kamp och kamp för sina rättigheter, rättvisa och jämlikhet. För att garantera att kvinnor får utöva sina rättigheter är den fastställd i alla internationella lagar och normer.

I år äger IWD rum medan palestinska kvinnor fortfarande lever under outhärdliga villkor i ljuset av försämrade mänskliga rättigheter på det ockuperade palestinska territoriet (oPt), å ena sidan och en pågående palestinsk splittring å den andra, samtidigt som samhällets våld mot kvinnor ökar påfallande mycket.

Vad gäller israeliska ockupationstruppers (IOF) kränkningar 2019, genomförde IOF en militär upptrappning mot Gazaremsan, dödade tre kvinnor och sårade åtta andra mellan den 12 och 14 november 2019.

Dessutom begick IOF allvarliga kränkningar mot de protesterande deltagarna i den stora återvändarmarschen, vilket resulterade i att tre kvinnor dödades och 477 andra sårades. Kvinnor har betalat ett högt pris p.g.a. dessa kränkningar, antingen när de genast sårades eller när deras barn och makar dödades eller sårades, vilket gjort deras liv besvärligare och mer komplicerat.

På Västbanken utsätts kvinnor för ökat våld, jämfört med dem som kvinnor på Gazaremsan utsätts för; deras hus invaderades, arresteringskampanjer, eftersom det finns ca 42 kvinnliga fångar i Damon-fängelset i Israel och antalet kvinnor som arresterades av IOF uppgick till 16 under de dagliga arresteringarna i januari 2020. Dessutom tvingade IOF på dem stränga begränsningar v.g. att få röra sig ute p.g.a. de temporära och permanenta checkpointsen liksom även av bosättarattacker mot civila med stöd av IOF.

I Palestina anses splittringen där vara ett av skälen för att palestinska kvinnor lider, även genom det lagstiftande rådets upplösning vilket hindrat att lagar antagits som är gynnsammare och mer skäliga för kvinnor.

2019 och i början av 2020 kunde man bevittna ett ökat antal mord på kvinnor med olika bakgrund. 2019 mördades 14 kvinnor: åtta på Västbanken och sex på Gazaremsan, tre st motiverades med så kallad ”familjeheder”. Även i februari 2020 dog en 25-årig kvinna när hon kommit till al-Shifa-sjukhuset; efter att ha undersökts av kriminaltekniska avdelningen förklarade man att det berodde på strypning.

Palestinska kvinnor lider även av det könsbaserade våldet som har förvärrats p.g.a. alla försämringar i de ekonomiska och sociala levnadsvillkoren, särskilt på Gazaremsan.

PCHR gratulerar palestinska kvinnor på internationella kvinnodagen och upprepar sitt stöd för kvinnor överallt, särskilt de som måste uthärda exceptionella villkor under den israeliska ockupationen, splittringen inom Palestina och ett patriarkaliskt samhälle som gör åtskillnad mellan män och kvinnor.

PCHR betonar vikten av att ge palestinska kvinnor och flickor skydd, och:

1. Betonar att det är det internationella samfundets ansvar enligt dess avtalsenliga skyldigheter att tvinga den israeliska ockupationen att häva avstängningen av Gazaremsan, respektera mänskliga rättigheter och stå fast vid principerna om internationell humanitär rätt och internationella mänskliga rättigheter gent-

emot det palestinska folket som ett folk under ockupation.

2. Kräver av FN:s råd för mänskliga rättigheter och de internationella organisationer som ingår i avtalet, särskilt ”Utskottet för Avskaffandet av Diskriminering av Kvinnor” (CEDAW) att arbeta för en utredning av de allvarliga och systematiska israeliska kränkningarna av kvinnors rättigheter.
3. PA måste vidta de nödvändiga åtgärderna för att få slut på våldet i samhället, ställa förövarna till svars och slå vakt om lagen om våld i hemmet.
4. PA måste leva upp till sina internationella skyldigheter och rätta sig efter CEDAW som Palestina anslutit sig till.
5. Palestinska politiska falanger och organisationer i civilsamhället borde tvinga fram lämpliga åtgärder för att säkra palestinska kvinnors integrering i sina organisationer och de privata och allmänna institutionerna för att uppnå stöd och förstärkning i sin kamp.

https://imemc.org/article/pchr-on-international-womens-day-renewed-calls-for-justice-protection-and-equality-for palestinian-women/

Översättning *Anja Emsheimer*

Att cykla i Palestina är en högst politisk handling – det är ett sätt att strunta i ockupationen och förena sig med landet

Carlton Reid, The Guardian den 10 mars 2020

Blir ni irriterad av hindren mot motorcyklar eller fartguppen på er lokala cykelbana? Sänd en tanke till förespråkarna för palestinska cyklar. Enligt FN har den israeliska ockupationen av Västbanken satt upp 705 hinder för palestiniers fria rörlighet.

Dessa hinder inbegriper militära checkpoints där endast de med tillstånd får passera, en 440 miles lång separationsbarriär, och mobila patruller som kan göra en lyckad cykeltur till en förödmjukande arrest vid vägkanten.

För den palestinska ambulanssjukvårdaren Sohaib Samara och andra cyklister i området, handlar cyklandet inte bara om att få frisk luft och motion; det är en högst och oundvikligen politisk handling.

Vid en cykeltur när han och hans vän stoppades av en israelisk armépatrull, säger Samara att han hörde

The Cycling Palestine-gruppens cykelturer varje vecka med lokalbefolkning och de som är lediga.

soldaterna fråga på hebreiska om de skulle skjuta paret i armarna.

”Jag var inte rädd för egen del därför att vid dagens slut - om jag ska dö, så ska jag dö,” sade Samara. ”Men jag var orolig för att om jag försökte försvara mig eller t.o.m. argumentera [att soldaterna] inte hade nån rätt att stoppa oss, att de senare skulle kunna spränga min familjs hus då”.

”Ens hjärna börjar vandra på mörka platser när man faktiskt bara vill fortsätta att cykla,” tillade han.

Att cykla runt på Västbanken är ett sätt att strunta i ockupationen, men det är också ett sätt att förena sig med landet; att cykla är som en slags bekräftande handling.

2016 lanserade Samara Ramallah Riders, en Facebook-grupp för blivande cyklister i Ramallah på Västbanken, sex miles norr om Jerusalem. Fyra år senare har gruppen 3000 medlemmar och är idag känd som Cycling Palestine eftersom de blivit kända även över hela Västbanken.

När jag 1984 bodde i Jerusalem i sex månader – efter att ha cyklat till Israel på min Claud Butler Majestic touring – brukade jag cykla ut till byar på Västbanken om helgerna tillsammans med en israelisk vän. Vi blev välkomnade med handslag och mintte Vi var exotiska, men vi cyklade, en slags sätt att förflytta sig som identifierade oss som harmlösa idioter hos palestinier och även israeler.

Israel har sedan dess haft nåt slag cykelboom. Inte bara artigheter utan även en cykelbana som finansierats av en miljardär, och nu också skyd-

dade cykelvägar; 2018 tillbringade Giro d´Italia tre dagar i landet med cykellopp. Men trots stora ansträngningar av Cycling Palestine, förblir Västbanken en avkrok för cyklister.

”Du är en gammal man nu,” sade den då 30-åriga Samaras familj och vänner till honom, de var oroliga för hans kärlek till cyklandet. ”Du borde jobba, bilda familj,” sade de till honom ”[Att cykla] är dumt.”

Samara brydde sig inte om hullingarna och fortsatte att cykla.

”Vi har gjort det i över fyra år nu; folk har förlorat hoppet om oss,” skojade Malak Hasan, som varit med om Cycling Palestine. ”De accepterar mer nu.”

Jag pratade med Samara och Hasan i foajén i Manger Square Hotel i Bethlehem efter en tur i stan på elcykel, en ny tur varje vecka som har fört mig till de senaste höjdpunkterna som exv. Banksy´s Walled Off Hotel, för en del är det en större attraktion än stadens Födelsekyrkan.

Turen på elcykel syftar till att få turisterna att gå ur bussarna för att se det ”riktiga” Bethlehem.

”Att cykla [i Palestina] är ett sätt att förändra,” sade Hasan. ”Det är bra för miljön; socialt är det fantastiskt. Det är den bästa isbrytaren – närhelst vi är ute på vägarna, är det nån som vill prata med oss, få reda på vilka vi är.”

Cycling Palestines veckoturer är för lokalbefolkningen och för dem som är lediga men enligt Hasan, ”är det många som har lagt sig till med [cyklande] som en livsstil; nu cyklar dom till jobbet”.

Detta är inte alltid lätt på Västbanken. Det är backigt, det är hett en stor del av året, och att cykla ses fortfarande som en konstig sak, särskilt för kvinnor.

”Eftersom det syns att jag är muslim,” sade Hasan i sin hijab, ”slänger folk alltid kommentarer i ansiktet på mig [som] ´hur kan du vara en god muslim när du visar upp dig så här?´”

Det kulturella stigmat – en barriär för cyklandet – är mindre för män. ”Män kan ge sig ut på fantastiska äventyr eftersom ingen kan tänkas fråga var denna man ska sova. Vart är han på väg? Är han ensam?”

Efter en tur på 300 miles på fyra dagar i grupp 2017 från Qalandiyas flyktingläger nära Ramallah till Aqaba i Jordanien , återvände Hasan till svidande bestraffningar. Hon var en av bara två kvinnor i turen på 11 personer.

”De flesta kommentarerna lät som ´hur kunde du sova i tält och på övergivna vägar med nio män?´En kvinna förväntas vara hemma, ta hand om barnen, vara snäll och anspråkslös.

Hasans man cyklar inte, ”men” kon-

En ny, organiserad tur på elcykel i Bethlehem omfattar höjdpunkter som Banksy´s Walled Off Hotel, en större attraktion för en del än Födelsekyrkan.

staterade hon stolt, ”han stöttar mig väldigt mycket”.

Hon kom att älska att cykla när hon gick sin magisterutbildning i kommunikation i Swansea.

”Jag kände mig så överhopad med studierna, och sen så avkopplad på cykeln. När jag kom tillbaka [till Palestina], ville jag fortsätta att cykla, men jag var livrädd för folk som attackerade mig. Jag slutade att cykla tills jag hittade Sohaib. Vi åkte ut på en cykeltur och har aldrig slutat att cykla. Det är fantastiskt.”

Fantastiskt men begränsat. ”Mellan varje dal ligger en (illegal) israelisk bosättning” sade Hasan. ”Om man vill cykla 50 km, kommer man att stå inför minst två checkpoints och en bosättning, kanske ett övervakningstorn, patruller; kontinuiteten bryts alltid.”

En av de senaste turerna med Cycling Palestines varade många dagar med 70 personer som följde separationsbarriärens hela längd: deras egen form av rullmotstånd.

”Det är vår skyldighet att behålla vårt förhållande till detta land,” sade Samara. ”Om vi slutar att cykla runt, kommer ockupanterna att stjäla mer av landet.”

https://www.theguardian.com/environment/bike-blog/2020/mar/10/why-cycling-in-palestine-is-an-intensely-political-act

Översättning *Anja Emsheimer*

Endast Internationella brottmålsdomstolen i Haag kan hindra Israel

Hagai El-Ad, Haaretz den 17 mars 2020

Sommaren 2014 dödade vi över 500 palestinska barn på Gazaremsan i kirurgiska anfall och så kallade statistiska bombningar. Dåvarande premiärminister Benjamin Netanyahu och dåvarande chefen för Israels försvarsstyrkor, Benny Gantz, nu ledare för landets två största partier.

På hösten 2017 deklarerade dåvarande försvarsministern Avigdor Lieberman, chef för Yisrael Beiteinu, sin avsikt att helt förstöra byn Khan al-Ahmar på Västbanken, inklusive den lokala skolan och tennhusen som är hem för över 30 familjer, alla palestinier förstås. Domarna vid högsta domstolen upprepade sitt godkännande av det ”legala” i förstörelsen.

Vintern 2020 tillkännagav USA:s president Donald Trump sin plan för ett amerikanskt erkännande av ett Storisrael som skulle inbegripa hela området mellan Jordanfloden och Medelhavet – utan att bevilja medborgarskap, mänskliga rättigheter eller rätten att rösta för de miljoner palestinier som bor där.

Planen föreskriver total palestinsk underkastelse medan den offentligt visar Israels strävan att fortsätta med sin demografiska ingenjörskonst på området, så som man önskar – från Wadi Ara i norr, via områdena kring Jerusalem bortom separationsbarriären och upp till den sista av byarna på område C (som är under total israelisk kontroll). Och Netanyahu, Lieberman och Gantz? De välkomnade den här planen.

Hur många barn kommer att dödas i Gaza den här sommaren? Hur många fler palestinska samhällen kommer att förstöras under de kommande åren? Hur kommer livet att se ut under en regim som eftersträvar att vidmakthålla sin överhöghet över ett annat folk? Och vad är vi villiga att göra för att till allt detta säga – det är nog!

Barnen i Gaza ”hittade inte på sin död”. Någon planerade hur husen skulle bombas från luften, och någon bestämde att det var ”lagligt”, och någon gav ordern, och efter att ytterligare en familj hade utplånats från världen tillsammans med sina barn, bortförklarade någon hela berättelsen, fram till nästa bombning.

Och bulldozrarna som förstör byggnader i ”de suveräna områdena” kör inte själva. Någon planerade ett helt system vars mål är att neka palestinier bygglov, och någon bestämde att detta är ”lagligt”, och någon utfärdade rivningsorderna och någon beordrade genomförandet av dem. Regimens system, vars mål är att främja ett folk på bekostnad av att köra över det andra folket, skapade

inte sig självt: Det är någon som styr det, leder det, utför dess direktiv.

Och för att möjliggöra allt måste de som opponerar sig tystas. Det är orsaken till att den israeliska ambassadören i Förenta nationerna kallade palestinska försök att motsätta sig Trumps plan för ”diplomatisk terror”, eftersom varje palestinskt försök att kräva rättigheter eller frihet måste betecknas som terror. Det är orsaken till att Netanyahu skyndade att slå tillbaka de ”antisemitiska dekreten” från den internationella brottmålsdomstolen i Haag, och det är orsaken till att israeliska människorättsorganisationer som aktivt motsätter sig ockupationen, måste beskrivas som förrädare och illojala.

Nåväl, det är sant. Vi är illojala: Vi är inte lojala med en regim som gynnar ockupationen, underkuvande, våld och förnedring av ett annat folk; vi är förråder visionen om apartheid, undergräver en framtid av orättvisa. Det är sant, frågan om lojalitet ligger nu i balansen: Vilka värden är vi lojala mot?

Vi är lojala mot mänskliga rättigheter, jämlikhet och frihet. Vi är trogna mot försöket att bygga en framtid på grundval av dessa värden mellan Jordanfloden och havet. Denna lojalitet har fört oss till att uppmana FN:s säkerhetsråd att kräva internationell handling för att få ett slut på ockupationen. Denna samma lojalitet har föranlett oss att uppmana IDF-soldater att vägra genomföra olagliga order om att på avstånd skjuta på tusentals av palestinska demonstranter vid separationsbarriären mot Gazaremsan.

Och det här är samma lojalitet som nu vänder blicken mot den enda internationella lagliga auktoritet som kan handskas med situationen i territorierna – ICC i Haag - medan den otvetydigt stödjer auktoriteten hos domstolen som avser att påbörja en utredning, kräva ansvarsskyldighet för krigsbrott.

När allt kommer omkring: om ingen någonsin straffas på ett märkbart sätt, kommer ingenting att förändras. Det är precis vad Israels regering vill. Men om beslut fattas att ICC är behörigt, kommer en utredning att påbörjas i Haag – och landet kommer till slut tvingas att börja överväga möjligheten att det kan komma att betala ett pris för sina brott mot palestinierna.

Fastän de nuvarande förhandlingarna som är på gång i Haag begränsas till huruvida domstolen har auktoritet att döma, är Israels hela politiska ledarskap enade mot det – liksom på samma sätt som man är enig om sitt stöd för Trumps plan. Netanyahu själv började som sagt uppmana till sanktioner mot ICC, ”dess tjänstemän, dess åklagare, alla”, och för några dagar sedan skickade man en delegation till Washington för att vinna Trumpadministrationen till att utkämpa en gemensam strid mot domstolen.

De steg som regeringen redan i detta läge tar avslöjar att vad som är orsaken till det israeliska motståndet här inte är en teoretisk fråga om alternativ till domstolens behörighet, utan ett grundläggande ifrågasättande av de värden som ICC menas försvara – värden som Israel vill fortsätta att trampa på medan man fortsätter att åtnjuta total immunitet vad gäller sina gärningar i territorierna, som man blivit van att göra.

I december, flera timmar innan ICC:s åklagare tillkännagav att hon hade kommit fram till slutsatsen att det finns grund för att sätta igång en utredning, offentliggjorde Israels justitiekansler sin ståndpunkt i frågan. Eftersom han är den vars ståndpunkt representerar regeringens, är det avgörande att visa på den grundlösa karaktären i hans åsikt som grundar sig på partiska och tendentiösa citat tagna ur sitt sammanhang, nonchalans mot de diktat som ingår i internationell rätt och en ogrundad uppfattning om verkligheten.

Vi lever i en värld där antalet verksamma alternativ för att försvara mänskliga rättigheter gradvis minskar. Vi har inga illusioner: ICC erbjuder – i bästa fall – en begränsad grad av försenad rättvisa. Men det israeliska systemet är så vant vid en situation av total laglöshet, en situation där nästan vad som helst kan åsamkas palestinierna utan att man behöver betala ett pris, att t.o.m. det lilla som ICC kan tillhandahålla skulle kunna få Israel att överväga ett nytt spår.

Till och med före ICC-åklagarens beslut i december, hade Israel avhållit sig från att förstöra Khan al-Ahmar – i fruktan för Haag, enligt utrikesminister Israel Katz uttalande. Vi kan förmoda att den nya verkligheten där det finns en möjlighet att ställas till svars, skulle utgöra ett viktigt hinder för ytterligare ageranden från Israels sida.

I Haag kommer man de kommande månaderna att besluta huruvida domstolen har domsrätt över situationen i territorierna. Sådan auktoritet har funnits sedan Palestina anslöt sig till Romfördraget (och en rad andra avtal), som åklagaren fastställer. Det är inte att förminska vikten av detta beslut som ytligt betraktat bara tycks vara en fråga om procedurer.

Om ICC-domarna verkligen beslutar att anta chefsåklagarens uppfattning, kommer en utredning att påbörjas. Men om de beslutar på annat sätt, upphör utredningen innan den har påbörjats. Det skulle fungera som ett uppenbart grönt ljus för Israel, i en värld där få röda ljus kvarstår. Vi kan bara hoppas att domstolen godkänner åklagarens ställningstagande och beslutar: Det finns domsrätt – och en utredning kommer att äga rum.

Skribenten är generaldirektör för B'Tselem, det israeliska informationscentret för mänskliga rättigheter i de ockuperade territorierna.

https://www.haaretz.com/opinion/.premium-only-the-international-criminal-court-in-the-hague-can-restrain-israel-1.8679886

Översättning *Anja Emsheimer*

PCHR välkomnar svaret från Internationella Brottmålsdomstolens åtal utifrån Amici Curiaes observationer, lagliga representanter för offer och stater

Publicerat av PCHR i PRESSMEDDELANDE Ref:42/2020

Den 30 april 2020 presenterade åklagarämbetet i internationella brottmålsdomstolen (ICC) ett 60-sidigt dokument till förundersökningskammaren 1 som svar på amici curiae:s observationer gällande situationen i staten Palestina. Det palestinska centret för mänskliga rättigheter (PCHR) välkomnar att åklagaren åter bekräftar sin ståndpunkt: att det finns en rimlig grund för att initiera en utredning om situationen i Palestina samt att domstolen har territoriell behörighet över Västbanken, inklusive östra Jerusalem och Gazaremsan. PCHR upprepar sitt stöd för åklagarens arbete då en utredning närmar sig i väntan på en dom från förundersökningskammaren 1, om domstolens territoriella behörighet, och hävdar att det är viktigt att sådana steg snart tas i syfte att förverkliga domstolens mål att ställa krigsförbrytare och förövare av brott mot mänskligheten inför rätta.

PCHR tillsammans med andra palestinska människorättsorganisationer har samarbetat mycket med ICC och i synnerhet med åklagarämbetet för att få till stånd en utredning. Till dags dato har de palestinska organisationerna lämnat in sju omfattande skrivelser tillsammans med tusentals filer med foton och bevismaterial som ögonvittnen spelat in. Det senaste var en granskning från den 29 april med rubriken ”Svar på Argument från Föreliggande från Amici Curiae om staten Palestinas Situation inför Internationella Brottmålsdomstolen” för att förse den med ytterligare vägledning om domstolens territoriella behörighet och i syfte att närma sig en brottsutredning.

Den senaste tidens oroväckande utveckling indikerar att domstolen snarast måste vidta åtgärder för att få ett slut på Israels brist på ansvarsskyldighet. Den 6 april 2020 publicerade den israeliska premiärminister, Benjamin Netanyahu

och Kahl Lavan-partiets ordförande, Benny Gantz ett gemensamt uttalande om att bilda en koalitionsregering med löfte av en möjlig annektering av väsentliga delar av Västbanken som Israel avser att använda för att förenkla stölden av palestinsk mark. Eftersom ICC utgör det sista hoppet för ansvarsskyldighet för palestinska offer, är det väsentligt att man vidtar åtgärder för att få ett slut på Israels straffrihet.

PCHR är väl medvetna om att ICC-åklagaren arbetar under extrem press beroende på attacker och hot nyligen från Förenta staterna och Israel, och prisar domstolen för att den intar en hållning som återspeglar den syn som palestinska människorättsorganisationer har, och offren de representerar, trots de svåra omständigheter de verkar under. Därför uppmanar PCHR det internationella samfundet, inklusive de stater som skrivit på Romfördraget att stödja åklagarens försök att främja rättvisa och ansvarsutkrävande för palestinska offer. PCHR uppmanar särskilt stater som presenterade amici curiae och argumenterade mot domstolens territoriella jurisdiction att anta de argument och analyser som åklagaren presenterat.

https://www.pchrgaza.org/en/?p=14537

Översättning *Anja Emsheimer*

2020 års medlemsavgift

JIPF är en ideell förening! Så snälla du, betala din avgift
så fort som möjligt:

- 290 kr medlemskap inkl. JIPF-bladet •
- 540 kr + stödmedlem inkl. JIPF-bladet •
- 140 kr medlem stud/arbetslös/ obemedlad inkl. JIPF-bladet •
- 190 kr endast JIPF-bladet •

plusgiro **475 29 17-7**

OBS: glöm inte att uppge ditt namn, adress, och gärna e-postadress
Styrelsen

Israel avfärdar över 98 procent av palestinska bygglov på Västbankens område C

Hagar Shezaf

Trenden att begränsa palestinsk bebyggelse under de gångna tre åren överensstämmer med utbredningen av judiska bosättningar på Västbanken.
Den 21 januari 2020

Israels civilförvaltning på Västbanken godkände bara 21 av 1485 palestiniers ansökningar om bygglov på område C, den del av Västbanken som är under full israelisk kontroll, mellan 2016 och 2018.

Under samma period utfärdades 2147 rivningsorder i område C eftersom palestinier hade brutit mot bestämmelser om planering och byggande, vilket civilförvaltningens data visar. Nittio av dessa order genomfördes.

Siffrorna kom som svar på en förfrågan från människorättsorganisationen Bimkom, utifrån informationsfriheten. Civilförvaltningen sade att 56 bygglov beviljades palestinierna

En bulldozer förstör ett halvfärdigt palestinskt husbygge nära Hebron, november 2019.
MUSSA ISSA QAWASMA/REUTERS

2000 har palestinier lämnat in 6532 bygglov i område C av vilka 245 – endast 3,7 procent – godkändes.

Det lilla antal bygglov som getts i område C de senaste decennierna är en förändring från den trend som rått under de tidigare åren med Israels ockupation av Västbanken med början 1967. Siffror från samordningsenheten för aktiviteter i territorierna, den tidigare civilförvaltningen, visar att till exempel 1972 hade 97 procent av ansökningarna om bygglov godkänts – 2134 av 2199 ansökningar. Följande år var siffran 96 procent. 1988 däremot var siffran 32 procent. Dessa siffror speglar förfrågningar från alla områden på Västbanken, eftersom uppdelningen i område A, B och C skapades som en del av det senare Osloavtalet.

Samordnaren för Bimkom, Alon Cohen-Lifshitz, menar att denna förändring beror på bosättningarnas tillväxt. ” Eftersom det israeliska intresset för Västbanken genom åren fortsätter att öka, har antalet tillstånd minskat dramatiskt” sade han. ”Det märks särskilt mycket efter Osloavtalet, när man kan märka en dramatisk nergång. ´72 var det ingen som trodde att man skulle satsa på att stoppa palestinsk utbyggnad. Tvärtom – man såg det som landets skyldighet.”

Det lilla antalet övergripande planer som finns i palestinska byar i område C, som utgör grunden för bygglov och behov att godkännas av det politiska ledarskapet, är en viktig aspekt av planeringsproblemen i territorierna. Av ungefär 240 palestinska byar i område C har uppskattningsvis 30 godkänt de övergripande planerna. Det finns även sådana för palestinska städer och byar i områdena på Västbanken under den palestinska myndighetens kontroll.

”Det området där palestinier kan bygga lagligt, som del av godkända planer vars syfte är att begränsa bebyggelse, är 0,5 procent av område C. Området för bosättningar är omkring 26 procent” sade Cohen-Lifshitz.

Advokat Qamar Mishirqi-Assad från människorättsgruppen Haqel är specialiserad på markrättigheter på Västbanken, och sade att problemet inte börjar med bygglov. ”Palestinier är inte representerade i planeringskommittéerna, planer som palestinier har upprättat går inte framåt, och staten initierar inte planer och godkänner inte bygglov. Samtidigt intensifierar staten genomförandet” sade hon.

Fram till 1971 fanns det planeringskommittéer med palestinsk representation på Västbanken – men Israel förbjöd dem och planeringsfrågor överfördes till den civila förvaltningen. ”Planeringsmyndigheterna vägrar systematiskt och i motsats till sin plikt att tillhandahålla bygglov eller att legalisera byggande på Västbanken, och förhindrar faktiskt och avsiktligt varje möjlighet till lagligt palestinskt byggande i det här området” tillade hon.

https://www.haaretz.com/israel-news/.premium-israel-rejects-98-of-palestinian-building-permit-requests-in-west-bank-s-area-c-1.8403807?utm_source=smartfocus&utm_medium=email&utm_campaign=daily-brief&utm_content=https://www.haaretz.com/israel-news/.premium-israel-rejcets-98-of-palestinian-building-permit-requests-in-west-bank-s-area-c_1.8403807

Översättning *Anja Emsheimer*

Solenergiindustrin och den israeliska ockupationen

ADALAH, Legal Centre for Arab Minority Rights, 19/11/2018

”Arbetsfördelningen mellan nationerna är att vissa är specialiserade på att vinna och andra på att förlora. [...] Vårt nederlag ska alltid förstås i andras seger; vår rikedom har alltid skapat vår fattigdom genom att ge näring till andras välstånd - imperierna och deras infödda övervakare. I kolonial och neokolonial alkemi förändras guld till skrot och mat till gift. ”
- De öppna ådrorna i Latinamerika, Eduardo Galeano

I VÅR TIDSÅLDER är inte bara guld föremål för kolonial och neokolonial alkemi. Solen, den mest rikliga resurs som finns på vår planet, används alltmer för att generera energi. Eftersom denna process till stor del sker i företags regi har solen också blivit ett sätt att generera enorma vinster för privata energiföretag och företagare.

Solbaserad energi - eller solenergi – beskrivs av många som ett positivt, välbehövligt ”grönt” alternativ till icke-förnybara och miljöskadliga energikällor som gas och olja. Ett globalt intresse för att utveckla och implementera solenergiteknologier och lösningar växer. En snabb spridning av företagsaktörer kommer in på fältet. Israel, som aldrig låter en global trend passera, har gått med på och förbinder sig att generera 10% av sitt elbehov från förnybara energikällor till 2020 och öppnar dörren för privata investeringar att leda den framväxande industrin.

Men vad betyder ”att satsa på grönt” för dem som bor på skuggsidan av

israelisk utveckling och ekonomisk tillväxt?

I sin kritik av utvecklingen av solenergi i Marocko lägger den algeriska forskaren Hamza Hamouchene fram fem ”viktiga frågor” för att bedöma det politiska innehållet och konsekvenserna av ett visst solenergiprojekt: ”Vem äger vad? Vem gör vad? Vem får vad? Vem vinner och vem förlorar? Och vem gynnas ekonomiskt? ”

Att besvara dessa frågor ur ett palestinskt perspektiv avslöjar en verklighet som är allt annat än solig. På båda sidor av den gröna linjen, i område C på den ockuperade Västbanken och Naqab-regionen inom 1948 års gränser, tjänar den israeliska solenergiindustrin för att stärka den pågående koloniseringen av palestinska mark, samtidigt som den ger stora vinster i privata företag. Som ett israeliskt företag som olagligt verkar på Västbanken uttryckte det, ”Sol är pengar”. Det finstilta, om det funnits, borde ha lytt: Endast för judiska israeler; Palestinier behöver inte ansöka. Palestinska samhällen, som ofta lever nära en israeliskt kommersiell solenergipark, hindras strukturellt från att utnyttja potentialen för solenergiproduktion i sitt eget land, för att se sin rikedom i årligt solsken och strålningsnivå generera dem fattigdom och ge näring till välstånd för den israeliska ekonomin.

Vem äger vad? Vem gör vad? Vem får vad?

Storskalig kommersiell solenergiproduktion kräver mark och mycket av det. I Naqab tar de sex stora solenergiparkerna upp 2,1 miljoner kvadratmeter mark, och eftersom regeringen fortfarande är långt ifrån att nå sitt energimål för 2020 kommer denna siffra sannolikt att växa betydligt.

I Israel kontrolleras 93% av landet av staten, och dess olika arméer, och administreras av Israel Land Administration (ILA). Efter den tvångsmässiga förvisningen av 80% -85% av Naqabs inhemska palestinska beduinbefolkning under Nakba, överfördes Beduinernas land till Israels utvecklingsmyndighet och ILA. Trots att 170 000 palestinska beduiner utgör 14% av den totala befolkningen i Naqab-regionen, har de i dag bara tilldelats 0,9% av marken av den israeliska regeringen, mark främst bestående av bebyggda områden.

I skarp kontrast har judiska kooperativa bosättningar (främst kibbutzer och moshaver) organiserade i regionala råd, tilldelats stora markområden, som påstås användas för jordbruk. Denna diskriminerande markpolitik förklarar varför kibbutzer och moshaver har varit i framkant i den pågående israeliska solenergiindustrin; de ställer sina omfattande markområden tillgängliga för de privata utvecklarna och får i gengäld en del av vinsten. Vissa är också aktiva aktieägare i de privata företagen som bygger och driver solenergiparker.

Staten å sin sida erbjuder subventioner och andra ekonomiska incitament för att uppmuntra lokala och internationella privata investeringar i solenergiproduktion. Enligt, Assaf Eilat, chefen för den israeliska energimyndigheten (IEA) är ”IEA:s politik att möjliggöra enkel konstruktion av konkurrenskraftiga solenergiinstallationer, till lägsta kostnad och med minsta möjliga av belastningen för utvecklaren.” Alla kommersiella israeliska solenergiparker är anslutna till det nationella elnätet och säljer sin elektricitet till Israel Electric Corporation (IEC), ibland med en 20-årig garanti för att el ska kunna köpas till förmånliga priser.

Samtidigt utesluts den palestinska befolkningen i Naqab systematiskt från både bostads- och kommersiell solenergiproduktion. De 90 000 palestinska beduinerna som bor i så kallade ”okända byar”, kategoriserade av Israel som ”överträdare av landet”, lever under ständiga (och ofta verkställda) hot om förskjutning och rivning, utan att vara kopplade till det nationella elnätet eller vattensystemet. Det kategoriska förnekandet av bostadstillstånd för denna grupp gör automatiskt att de inte är berättigade tillstånd att installera solpaneler. Bristen på erkännande från staten innebär att subventioner och andra ekonomiska fördelar är helt utanför deras räckvidd.

Vem vinner och vem förlorar? Och vem gynnas ekonomiskt?
I sin strävan efter vinst begränsar den israeliska solenergiindustrin sig inte till något särskilt geografiskt område, och som är fallet med andra industrier i ockupationsekonomin är den helt blind för den gröna linjen. Trots att solenergiindustrin inte känner några gränser, är den mycket skicklig på att skilja mellan dem som gynnas och dem som faller offer för den.

Bland de viktigaste förmånstagarna finns privata företag, judiska bosättningar på båda sidor av den gröna linjen och den israeliska staten själv. För företag, vare sig det är multinationella företag som den kinesiska SunTech och USA-baserade First Solar, eller lokala företag som SolarEdge och Energix, finns det stora vinster att skörda från de ideala förhållandena som finns i Naqab- och Jordan Valley-regionerna och från statliga incitament för att minimera risken och maximera vinsten. Israeliska företag skaffar dessutom den erfarenhet som krävs för att de ska bli globala aktörer inom förnybar energi.

Inom den gröna linjen får judiska kooperativa städer och industriparker vinster och förbättrad ekonomisk ställning. På Västbanken får olagliga bosättningar en ny inkomstkälla, vilket förstärker deras grepp på ockuperad mark. Den israeliska civilförvaltningen är ännu en förmånstagare genom royalties som betalas av solenergiparker i bosättningar. Även om Internationell humanitär rätt (IHL) hittills har förbisett förnybara naturresurser i sin behandling av

utnyttjandet av naturresurser, kräver deras växande betydelse i samtida produktion en ny utformning av IHL-förordningarna. Eftersom det israeliska utnyttjandet av solen för produktion av solenergi är beroende av utnyttjande av palestinska mark, kan en offentlig egendom för den ockuperade befolkningen, solen, eller mer specifikt solenergi, utan tvekan utgöra vad IHL definierar som ”frukt” skördad från det ockuperade landet.

Slutligen får den israeliska staten, som redan är en självutnämnd mirakelnation inom vattenteknologi, njuta av en grön, miljövänlig publik bild, som effektivt miljötvättar politiken från pågående etnisk rensning och tvångsförskjutning.

För Palestinierna är emellertid den israeliska solenergin bara den senaste tvisten i ett utvecklingsprogram som sedan länge är kopplat till uteslutning och fördrivning. Detta arrangemang, med producenter och regissörer för ”att göra öknen blommande” för ”ett land utan folk och ett folk utan land”, är fortsatt beroende av att den beduinska befolkningens ekonomi inte expanderar. När investeringar satsas i israeliska militära och civila projekt i Naqab fortsätter beduinekonomin att drabbas enormt hårt av en kronisk brist på grundläggande infrastruktur för vatten-, el- och vägar.

Ovanstående är baserad på två rapporter som publicerats av Who Profits Research Center i februari 2017 med titeln ”Greenwashing the Occupation: The Solar Energy Industry and the Israeli Occupation” och ”Greenwashing the Naqab: The Israeli Industry of Solar Energy”. Who Profits är ett forskningscenter som ägnar sig åt att avslöja den privata sektorns roll i den israeliska ockupationsekonomin.

http://nakbafiles.org/2018/11/19/greenwashing-the-naqab/

Översatt av *Maria Fernström*

Kallelse till JIPFs årsmöte

Som ni alla vet, har årets årsmöte blivit försenat
och pga pandemin kommer vi att hålla årsmötet virtuellt.

Tid: 30 augusti kl. 15.00 – 17.00
Plats: Zoom inloggning kommer att meddelas senare.
Vi är medvetna om att detta inte är optimalt men det är vad vi kan göra under rådande omständigheter.
Väl mött
Styrelsen

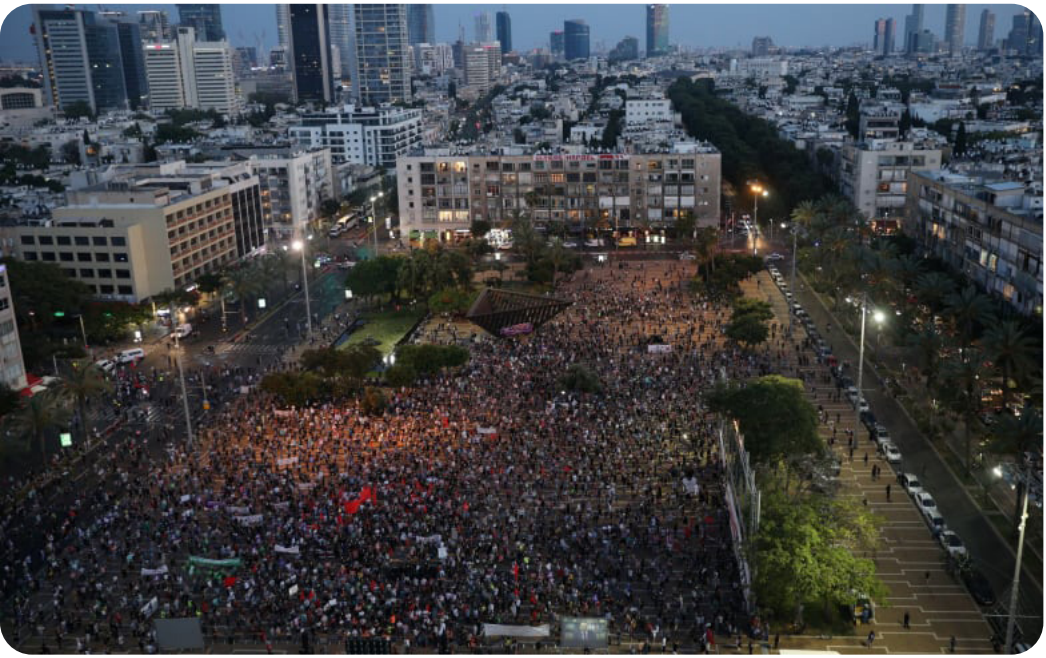

Photo: Ofer Vaknin

En gemensam judisk-arabisk demonstration mot Israels planer att annektera bosättningarna på Västbanken ägde rum lördag på Tel Avivs Rabintorg med tusentals deltagare.

Senator Bernie Sanders talade till demonstranterna via videolänk och uttryckte sitt stöd och fördömde Israels annekteringsplaner. Han sade att han ”blev rörd” att se araber och judar demonstrera tillsammans. ….

Tegan, en 17-åring som kom från Taibeh för att protestera, sa att detta inte var hennes första demonstration och att arabiska ungdomar börjar komma oftare för att protestera i Tel Aviv.

”Jag protesterar för att det räcker med all denna blodutgjutning. Vi måste göra fred mellan judar och araber nu”, sade hon. ”Det räcker med rasism och mord, vi är trötta på det. Bibi och Trump är rasister och jag är lite, ja mycket rädd för vad som kommer att hända om det blir annektering.”

Simcha, en 50-årig demonstrant från Kfar Yona sa, ”vi röstade för Gantz eftersom vi trodde att det skulle vara ett alternativ men de förrådde oss. Labor också. ” Simcha fortsatte: ”Vi är trötta på att lockas till centrumpartierna i förhoppning om en ändring. Vi kan bara motsätta oss ockupationen och stå för demokrati i ett judiskt-arabiskt partnerskap. Nästa gång röstar jag för den Förenade Listan.”

Utdrag från Haaretz rapportering av protesterna i Tel Aviv på lördag, 6.6.2020

Översättning *Ilan Cohen*

JIPF's Handlingsprogram

Politiskt program

1. En självständig palestinsk stat bör upprättas vid sidan om staten Israel.
2. Israel måste dra sig tillbaka från alla områden ockuperade 1967.
3. Båda staterna har rätt att ha Jerusalem som huvudstad.
4. De israeliska bosättningarna på de ockuperade områdena ska avvecklas.
5. Den palestinska flyktingsfrågan måste lösas på grundval om principen om rätt till återvändandet eller ekonomisk kompensation.
6. Motsättningar och konflikter ska i största möjliga utsträckning lösas genom förhandlingar. JIPF fördömer dock inte alla former av fysiska motståndsaktiviteter eller försvarsåtgärder.
7. Alla former av terrorism måste fördömas och motarbetas.
8. Verka för att diskriminering av icke judiska medborgare i Israel upphör.

Verksamhetsprogram

För att arbeta för ett förverkligande av föreningens målsättning vill JIPF:

1. Verka bland Judar i Sverige och stimulera till debatt om det politiska läget i Mellanöstern.
2. Påverka den allmänna opinionen i Sverige.
3. Stödja de krafter i Israel som verkar för fred.
4. Motarbeta antisemitism, antiarabism, islamofobi och alla former av rasism.
5. Presentera och belysa olika aspekter av judisk och palestinsk historia, kultur, filosofi, etik m.m

JIPF-bladet
E-post: redaktionen@jipf.nu
är medlemsblad för föreningen Judar för Israelisk-Palestinsk Fred
Ordförande:
Olle Katz, tel.: 0708943402
Hemsida: www.jipf.nu
Medlemskapet är öppet för judar, som ansluter sig till vår plattform.
Årsavgiften är 290 kr.
Enbart prenumeration kostar 190 kr/år • Se också sid 23.
Gåvor tas tacksamt emot på
plusgiro 475 29 17-7